Ketabton.com

غانستان د کلتوري ودې ټولنې

ويمي کليزې په ويار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات ستوري

PROPERTY OF ARIC Established 1989

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.
شاعر : نصر الله حافظ.
خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.
د خپرونو لړ : (۱۰)
کمپوز : احمد قیس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.
چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.
چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.
د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.
بیه : په افغانستان کې (   ) افغانی
په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.
په نورو هېوادونو کې ( ) امریکایي ډالره او یا د هغو اندول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

PROPERTY OF ACKU
8708

د خپرندويې ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کلېزې په درشل کې د هېواد د پېښاوري شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولګه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولګې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوګه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوګه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنګ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړي او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنګ ته نه هېرېدونکې خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنګ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنګي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له درباره څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنګي ګلبڼ باندې نور هم لکه د يو سندريز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه – جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او مننې وړ بولي چې د دې شعري ټولګې مالي لګښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولګه د چاپ جوګه شوه.

مات ستوري
او تته رڼا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورېينې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنګ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيو د ذخيرو پاڼې واړولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورنه را بېل کړل، چې بيا مې هغه ګران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې وړ وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) ښخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنګه له ځوان (يون) ښخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنګه ښاغلي (قيس د نويد کمپيوټر کمپوزر) ته کوروداني وايم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخيستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تايمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهیواد ډیرې دردیدلې او کړیدلې شاعرې درنې پروین فیض زاده« ملال » ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم او دا هم یو هغه شاعرانه غبرګون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال دغبرګولي دمیاشتې په لسمه نیټه دمحترمې پروین دیوه ښکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و ، کړی دی :

کــــه مې دردونـه د زړه وینـې راځــــــه
کـلـه نـا کـلـه خـــــو پروینـې راځـــــه
درتـه پـه لار کـې غـــــــورېدلـې پـرتـې
رده پـه لـیـمـــو قـدم دمـینـې راځـــه
د کــــوهکن زړه د تـلـوســـو پـه خــــاطر
تپـــوس دحـــال تـه مې شـیـــرینې راځـــه
کـــورمې د زړه تـش دی لـه غـیــــرو ځنې
درتـه کـــووم خـــبـــرې سـپـنې راځـــه
چـا دبـیـلتـــــون پـه تـیـغ وهـلې راتـه
لـه زړه مې څـــاڅې تـورې ویـنـې راځـــه
رڼـا رڼـا بـه کـــــــــړي داتـور تـمـونـه
دخـــدای لپـــاره مــه جـبـیـنې راځـــه
دلتــه دســتـا د زړه خـبـرې شتـــه دي
نـور شـــرم مکړه شـرمګینې راځـــه
ســتـــا د درانـه پـلـو لـه ســیـورې لـوګـی
ای پـښـتـنې درنې سنګیــــنې راځـــه
ســتـــا د نـازونـو قـــدر دان دې « حـــافظ »
ډاډه هـر وخـــتـې نـاز نـیـنـې راځـــه

مناجات

الهي کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه
پروانه چې ستا د عشق ورته رادرومي
د وحدت څراغ زما په زړه کې بل کړه
پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه
بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه
د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک د دې عاصي له زړه دغه خلل کړه
چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه
د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه
ستا جمال ستا د جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه
پرښتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه
غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستا د ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شریف

خاونده! ما بلبل کړې په ګلزار د مدینې
چغیږم به په ګلو هر سهار د مدینې
نصیب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کړمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسری
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اورې نوبهار د مدینې
د زړه وینې مې سرې دي ورته پښو کې په هوس
چې ووینم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورځو د بیلتون راباندې ژوند کړلو خراب
نسیمه! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهې راته توپونه د سینې تنګه پنجره کې
لیدو ته دې دزړه مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې ایښې نذرانه
خیرات د سر به ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زړه سترګې دې غواړې پړ بینا
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې
۱۳۳۶/٤/۱۲

د اوسیلو لښکر

چې ئې ولګید پر مخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما

چې په مینه ناپیدا هم پیدا وینم
شو په کومو رنجو تور بصر زما

د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي یرغل د اوسیلو لښکر زما

میني هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما

دا خو کار د مینتوب ته حیراني ده
بخته ! تا راوستل څه په سر زما

ما به وي د ستا پوښتنې ته لیږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما

امتیاز د دورنګی له منځه لاړه
تور او سپین د زړه کړه لوټ دلبر زما

قافلې د تورو زلفو به اوس لیږدي
راختلی د اُمید سحر زما

د حافظ د مینې درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر ښکاریږي
که نرۍ وریځ کې د آسمان په لمن نمر ښکاریږي

زه ئې په نیمه لار کې پریښودم د ژوند د اوبو
په رښا ورځ رانه د زړونو سکندر ښکاریږي

د مینې اور به مې مستې د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر ښکاریږي

چې ئې کتلې ستا د اوښکو ملغلرې پر مخ
څکه له شرمه په سیپي ورنه ګوهر ښکاریږي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اوریښتي سمندر ښکاریږي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفې پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر ښکاریږي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پټه کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر ښکاریږي

حافظه دا د بیلتانه شپه به سبا شي آخر
څو به د ستا د امیدونو سپین سحر ښکاریږي.

۱۳۳٤ کابل

ښه دی

یوه ئې مینه یو مې یار ښه دی
بل ئې د سپینې غاړې هار ښه دی
چې مې د هیلو غوټې وغوړوي
د تور شپې ځنې سهار ښه دی
چې وي تازه باغچې د حسن په کې
په موسمونو کې بهار ښه دی
چې سره ګلونه وي په جم او جوش کې
جوړ د بلبلو پرې چیغار ښه دی
بس دی د صبر تنې ژر وشکوه
مینه کې کله انتظار ښه دی
چې د آشنا د کور په لور دې بوځي
د یار په مینه کې ریبار ښه دی
ما ته د نورو له ګلونو ځنې
جانانه! ستا د سیمې خار ښه دی
وطنه! ستا د ننګرهار په سیمه
ما ته له ټولو چپرهار ښه دی
ښه حافظانو کې دیره حافظه
مړ شه همدلته دې مزار ښه دی

۱۳۳۰

نــــه غــــــوا ړم

بلد پـــــه لاره یــــم رهبـــــر نـــــه غــــــواړم
زه د خـپـل سـر لپـــا ســـه ســــر نه غـــواړم
ځــــــم د ازل د رهــــنـــــمـــــا پــــه نظــــــر
هغـه نظـــر تــــه بـــل نظـــر نبــــه غــــواړم
چـــې حڅه بهـبـــود په کـــې د مـیـنـــی نــه وي
دغـــه کـتـــاب هغـــــه دفـتـــر نبــه غـــواړم
چې په کې پروت نـــه وي خیـــرات د حســــن
خـــالـي کـچـکـــول د قـلـنـــدر نـه غـــواړم
چـې یـــې د یــــار په ســــرونه ښنـــدمـــه
بې نـــوا ښــه یــم سیـــم او زر نه غـــــواړم
د حـــق ویلـــونـــه چــې ژبـــې تــړي
دغــــه جـادو دغـــه منـتـــر نه غــــواړم
چـې پـــه کـې ثـیــــرې وي د زړونو جـــامـــې
هسې بـــرات هســـی اختـــر نـــه غـــواړم
چـې مې د زړه سـپـيـلنـــي نـــه کـــړي لـــوګـي
دغـــه بې ســـوزه شـــان مـجـمـــر نه غـــواړم
دا د غـــــرور مـــانـــی چـــې نه کـــړي لمبــــه

آهـ! پـه تاکې پټ شـر نه غـواړم
د حـق پـه لاس کې چـې ونـه ځلیـږي
ایښی پـه تیکـې کې خنجـر نه غـواړم
د بـري تـوغ چـې پـري ونـه رپیـږي
هغـه مـات شـوی وران سنگـر نه غـواړم
کـه مې پیـدا کـړه د زړه ورکـه میـنه
نـور بـه ملکـونه در پـه در نه غـواړم
په خپـله ځـالـه پاچـاهـي کـومـه
چې نور پرې ښکار کـړم بـال و پـر نه غـواړم
کـه شـي د چـا لـه شینـکي ځـالـه قـربان
کـه سـر مې ځـي تاوان د سـر نه غـواړم
چې ځـان را یاد کـړي او جـهـان مې هیـر کـړي
زه «حـافـظ» دغـسې هنـر نه غـواړم

۱۳۳۶/۵/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کوږ شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي

چې اوسیلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي

په تروه تنده چې را وګورې ته
غم له ما تمه سره مل راشي

بیلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یو څه تسل راشي

ځان آئینه کې هغه وخت وګوره
چې دې پرمخ د زلفو ول راشي

درنه به پته کړم ادا د سترګو
که چیرته ما ته د غلا چل راشي

په زړه مې ډیر څه درته ګرځي ګرانه
خو ګه په خوله دغه ویل راشي

شوم پښیمانه په دې کړې رندی
نه چې په مینه کې خلل راشي

حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

۱۳۴۲/۲/۱۴

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپېڅلي مخ آسمان مې خوبن شو
ځای په ځای خالونه ستوري کهکشان پېزوان مې خوبن شو

چې رسا ويشتل په زړه کړي د کږو بڼو په غېشو
او ګوزار ئې خطا نه ځي د اېرو کمان مې خوبن شو

بنه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قيده مراد داوي يم رضا زندان مې خوبن شو

د وصال متاع به راوړي پس له ډېرو خته بيلتونه
په زېړ مخ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوبن شو

چې نرګس دي مستي سترګي شرموي له ډېره خياله
د جنت ګلشن به څه کړم د ښکلا بوستان مې خوبن شو

که د سر په بيه وشي پېرې به وا اخلمه ستا مينه
له سرې ګټمې نه تير يم د عشق تود تاوان مې خوبن شو

ستا په غاړه اميلونه په کي رنګ په رنګ ګلونه
زما سوي ارمانونه دريده ګريوان مې خوبن شو

خوله پياله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زېب کي د خمار توفان مې خوبن شو

په محفل کي د رندانو چې د عشق د ميو ويش کړي
ساقي د که پياله راکړه د جنون جهان مې خوبن شو

د حافظ په سوي زړه کي بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده ډک وي تو هغه بيان مې خوبن شو

شريکه دنيا کابل - ۱۳٤۳

خوار حسن

په شکیدلي گریوان زانگي جړې زلفې پریشانې
شوې د خوار حسن کتوته د جهان سترگې حیرانې
د هوسی په شانته سترگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو گرځي وارخطا او سرگردانې
له بڼوئې د گوهر وداني اوري خوارمان چې
دې د اوښکو ملغلرې نابیناو ته ؤ ته ارزانې
د کړو وروځو باتورئې د تندي په چگس ناست دي
وزرځندي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سیپي غاښونه دُوردي خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیر و شونډو روانې
مورنی ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي ؤه نازونه اداگانې
زنگ وهلی سپین چارگل ئې هسې زیب کوي په پوزه
ننداري ته ئې دریدلي په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې منه ده پرې پرته د خوارۍ دوړه
وچې شونډې ئې په غم دي هم د گل غونډې خندانې
په زاړه ځادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاگانې
د مزدورۍ ابی لور ده پلوشه جوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسخیږی په ارم کې ښاپیریانې
د خوار حُسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډیرې گرانې

د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې یو کرت سړی ناکام شي
د پخو میو په باغ کې د نصیب نظر په خام شي

په محفل کې ورته راوړي ساقي ښه شراب د مینې
د قسمت چاروته گوره چې چپه ئې لاس کې جام شي

د بیلتون په ترخو باندې لذت مومي کار د مینې
دغه کیف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي

د کیمیا اثر ورکړی خدای نظرته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زرشي چې ئې هر پلوته پام شي

کور مالت به تول له مخې ستایه وال کړي د خپل حُسن
شاه لیلا که نن له خیاله مازدیگر پورته په بام شي

د هوښیار مارغه په خیر به په سل لومو کې راگیر شم
زمانه راته له ستر گو په قدم قدم کې دام شي

لیوني دیار په زلفو کې ورلویږمه یارانو
په ښه بوی باندې رغیږي خلک وائي چې سرسام شي

زه حافظ په هوډ ولاړ یم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړی ماښام شي

۱۳۴۵/۴/۲۰

يوه موسکا

ای ربـــاره راتــه وایه چې دلدار مې ژ کـــه نه ژ

چې له ځـانه راتــه ګـران دی هغــه یار مې ژ کــه نه ژ

چې د زړه غوټۍ مې ګل کړي د وصال په نسیم باندې

دې خـــزان وهلي ژوند ته نوبـهــارمې ژ کـــه نه ژ

زړه ئې واخســتــه له مــانه چې یوه مـوسکا ئې وکړه

هیڅ له ځـانه خـبر نه وم چې اختـیـار مې ژ کـه نه ژ

زه د عـــشق په کـــار او بار کې د وفـــا ســره آشنا یم

چې ئې خوی مو دام جفا ده جفا کار مې ژ که نه ژ

چې زمـا د خـولې خـبـرې وې په سـاه ورته ارزانې

په بازار د مـــحـــبت کې خـــریدار مې ژ کـــه نه ژ

څــه چې وائې راتــه وایه د حـافظ له خـوارې مـیـنې

د بیلتـون په سـرو لمبـو کې تـار کـرار مې ژ کـه نه ژ

۱۳٤۸/۲/۱

د غازي منت

په داسې مخ به کوم نیک بخته خوله ږدي
چې منت لا د غازي هم په ځان نه ږدي

که مطلب یې ترې زما خواشیني نه وي
په سپین مخ ځله د ناز خالونه شنه ږدي

خوږې شونډې تریخ نظر دا څه دستور دی
چې په یوځای د خوږو سره ترخه ږدي

چې له خیاله په شالاړه شي وخاندي
بویه داچې مې ملهم په زخمي زړه ږدي

لیندۍ وروځې ئې سم دم ویشتل په زړه کا
د بڼو غشي که ډیر په کې کاږه ږدي

زه ئې خاص ستا د غمزو اشاره بولم
چې رقیب مې په هرځای کې پل په پله ږدي

۱۳۴۹

بې سازه سوز

ستا یوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدایږو چې دا ګټه به په زیان باندې ورنه کړمه
کېږي مې چې تا سره د مینې راز و نیاز په کې
زه به دغه ښاره په بوستان باندې ورنه کړمه
ایښې چې پرې تا د ناز مکیزډک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د ځنو یوه تارکې ده
مفته به ئې د مښکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مینې لیونی څه چې د ستا په لیونتوب کې دي
هغه هوښیاري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مینه کې دارو طبیبه! خیر یوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائې په زلفو کې لیدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بیګاه د چا پرمخ د زلفو شپول لیدلی
سپوږمۍ د خواست ځولۍ خوره کړه په اسمان د زلفو
څو چې زنځیر او زولنې د زلفو ونه ګوري
په خود به نه شي په هیڅ رنګ ته لیونیان د زلفو
اغیاره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پیژنم
یم ساده د له سپین سپیځلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تیر
قایم قیامت کاندي په ما باندې هجران د زلفو
تا را په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دین ایمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وایم عبادت ئې ګڼم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لړي په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدایږو چې زړه به د زاهد وریسي بوټ ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بیان د زلفو
۱۳۵۰/۱۱/۱۰

يوه دره ده

دې وطن د ښا پيـريـو د ښکـلا يوه دره ده
د سـپـين غـره په لمن وېره په رښتـيـا يوه دره ده

چينې تا ندې د خـوږ غـاړې گـودرونه ئې ودان دي
مـا زده يگر ئې د كتـو دې تماشـا يوه دره ده

نيـمه شپـه ئې له ديرونه د تپـو آواز چگيږي
د سـتـار په زير او بم کې جـان فـزا يوه دره ده

گـورې ونې گڼ باغـونه جنتي مـيـوې په کې دي
چې سيل بين په کې خوشال وي بس همدا يوه دره ده

گل كخونه په کې شته دي رنگ په رنگ په کې گلونه
د بلبل له نغـمـو ډکـه هر سـبـا يوه دره ده

د زړه غـوښـه هر مـيلمـه ته ورکوي په خپله خوښه
ده مـشـهـوره مـيلمـه پاله له پخـوا يوه دره ده

د سـپين غـره سړې اوبه ئې جوړ د رمل د رنځـورانو
په هوا کې ئې شـفـا ده خـوش هوا يوه دره ده

د نسيم ورمه ئې څه ده په کې پروت د مسيح دم دى
د قـدرت له رنگينيـو جـوړه بيـا يوه دره ده

مـحبت مـينه ئې زړو کې تل ژوندى پائي په مـينه
د وحـدت د نـور پـه وړانگو كې رڼا يوه دره ده

يوه ښكلې شـان ورشـوده په کې گـرځي غـزالانې
سـراسـر ډکـه له عـشـقـه او صـفـا يوه دره ده

ب يې مينه ، بوتې مينه ، هوا مينه فضا مينه
د مجنون د مينې کور دئ د وفا يوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازار يکې د حسن
په د حسن سوداګره ! د سودا يوه دره ده
د سپين غره د سپينو واورې سپينې وړانګې پراخې پرې
پرې مين د آسمان ئمر دي په دنيا يوه دره ده
باتوران او شاهينان ئې لا له ښکاره ستړې نه دي
شاهبازان ئې مودام څرخ خوري په فضا يوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل ګرم
د محفل ديوه ئې بله نا آشنا يوه دره ده
تو له شپه د اسمان ستورې هم د دې ښکلا ته ګوري
د سپوږمۍ زړه په کې خوش وي دلکشا يوه دره ده
چې جرار ، بيدار ، بينا يې ښکلا وار په وار ستا يلي
د حافظ د ژوند جونګړه څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه ليکي که ليکي نو د غم سندرې
چې مې لګيږي شپه او ورځ په غوږ د بم سندرې
چې په سرو وينو کې لمده ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې
وخت را نه تير شو د خوښۍ او خوشالۍ د سرود
دي په سُر شوي په هرساز کې د ماتم سندرې
خوښي د روغو زړو نصيب شه زه ناروغه يمه
ما ته منظور دي دردونه ستا د خواږه چم سندرې
اې د تقدير کاتبه تا نه به ګيله څه کوم
ما ته د مخ په پاڼه تل ليکه د نم سندرې
وه دا دنيا به اوښکې اوښکې له ماتمه ورته
که اوريدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې
پام کوه پام رباب د روح ته مې چې لاس را نه وړې
شي به يې جګې له هر تاره د ماتم سندرې
«حافظ» خولاړو کړه ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک وايي درخوته د آدم سندرې
۱۳٦٤/۳/۳۱
شاه شهيد کور کابل

د پتنګانو محفل

بلو شمعې پتنګانو ته محفل جوړوو
د مینې سوو لیونیانو ته مقتل جوړوو
چا کړي څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک
موږ شاعران یو ځان ته بزم د غزل جوړوو
موږ د دنیا او د عقبا د جوړیدلو نه یو
د شعر پیغلې ته په نوي رنګ وربل جوړوو
موږ د ابد د ناکردو مینې نه یو دومره
سپیره تندي کې ورانې لیکې دازل جوړوو
غمازه تا ته مبارک شه دا د محکې دوزخ
د کهکشانو ملک ته موږ لار د منزل جوړوو
داچې خزان باغچو کې ګرځو د ګلونو پسې
ښکلي کوو وربانديې څلي د بلبل جوړوو

۱۳۶٤/۷/۱۱

کور شاه شهید

د نظر براق

د نظر د براق واگي دې لږ تم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه
د سرو اوښکو پسرلیه ورندې شه
دا خزان باغچې مې گل په خپل کرم کړه
زما څیرې گریوان پریږده چې وي څیرې
را په برخه خوشحالي د ټول عالم کړه
زه د مینې ماڼو گی یم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه
د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بیلتانه د سترگو نم کړه
چې دې وخورم د زلفو په منگورو
د سرو شونډو پاړو گره اوس مې دم کړه
ډېر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په راتلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۱۳/۸/۶۴

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې داغونه په گریوان پاتې شوې
د زړه کیترۍ مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې

دا یې تصویر دی د جمال لره په خود شه عقله
د آئینې غوندې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنگار بدل شو
لاړې کیسې ستا د نتکې او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستورې څه بې ځایه راختنه وکړه
ستا د گیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس درته د غیرې نه جنت جوړ کړي
چې په مالت د لیونو څیرې گریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې واره شکلې مندې وهي
حافظه! ته چې تل د حسن ثناخوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان یو له کابله د بغداد په لورې ځو
دیدن ته د چا ښکلو د مراد په لورې ځو

شو دلته مو له ځرمې فریادونه بې حاصل
د وخت له بې دادینه ځو د داد په لورې ځو

زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مینې او وفا د تینګ بنیاد په لورې ځو

سلام ته به په سترګو ځو د غوث ثقلین
ناښاد زړونه به ښاد کړو چې د ښاد په لورې ځو

مونده ګوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاریخه! ستا د ستر برم د یاد په لورې ځو

کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه! ستا وعدې ته د میعاد په لورې ځو

دربارکې د امام بوحنیفه به وکړو عرض
د مینې طالبان یو دا ستاد په لورې ځو

مرشده لاس مو نیسه چې مویونسي دجله
ده ځومره نیک مرغي چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمېږي د زړه زور مې
اوبه کېږي اوبه کېږي د زړه زور مې

د فراق په کنډو کله د ختو دی
هسې رنګ رامعلومېږي د زړه زور مې

چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر
لکه ګل غوندې رژیږي د زړه زور مې

په ځنګ شوی چې د ژوند له ګېرو داره
په خپل ځان باندې پوهېږي د زړه زور مې

چې هر څو مره جفا پورته ځي د دهر
هومره ښکته کېږي د زړه زور مې

چې لیدلی یې د چا د مخ ډیوه ده
د پتنګ غوندې سوزېږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU 8707

ځي او راځي

دا ځو کاله ځو په غم ځي او راځي
په قريه ويرا و ماتم ځي او راځي

نوروز ځينه دي بدرگه ورسره هر کال
درد او غم په هر قدم ځي او راځي

بې يارانو به د زړه خوښي په ځه وي
په زړه ځريکې د الم ځي او راځي

خندا وچه ده د شوندو په ماتکې
په هر مخ د سحر گونم ځي او راځي

د ښادي د ساز نغمه ده چرته شوې
انگازې د توپ او بم ځي او راځي

گلان مړاوي پر بلبلو ماتم جوړ دی
پرې د سرو لمبو کرم ځي او راځي

لا زما د زړه د گل بوټي خزان دي
پسرلی مې گټه په چم ځي او راځي

چې زما د زړه د بڼ بلبل خاموش دی
پسې ساه مې دم په دم ځي او راځي

چې د ښکلې مخ رڼا يې لمر کې نشته

UKJA

نو په ستر گو مې تورتم ځي او راځي
سره اورونه يې په سر باندې بليږي
پرګنې د بنی آدم ځي او راځي
لکه سيوري مې دمساز د وطن غم شو
دم قدم راسره سم ځي او راځي
لا به نور ستا د هجران غمونه راشي
ګرانه تر اوسه خولاکم ځي او راځي
په کې خوند ستا د پايزبو د شرنګ نشته
ښا پيري که دارم ځي او راځي
د ځوانی احساس پرې نه ناځي مطربه
ستا نغمې په زير او بم ځي او راځي
دی شکولي ورته چا امېل د غاړې
په ژړا مې چې صنم ځي او راځي
زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې
د دوستۍ په خوله قسم ځي او راځي
د سپين غر غوندې مې زړه ورته ولاړ دی
که پرې وريځې د ستم ځي او راځي
۱۳۶۷/۴/۲۵

نپوهیږم

د بهار ښکلي رنګونه ؤ رنګونه
ورسره د عشق سازونه ؤ سازونه
که اغیار و په کې خار و کړلي نه وای
دا وطن به اوس ګلونه ؤ ګلونه
په دیدن به د بلبل نه مړیدلو
مېنې څه عجب وختونه ؤ وختونه
سترګې څه وې د وطن د هرې پېغلې
د شرابو ډک جامونه ؤ جامونه
هر سړی د ژوند په قدر ؤ خوشحاله
ورکه له څېرې تول غمونه ؤ غمونه
ژړا نه وه فریاد نه ؤ غوغا نه وه
له خوشبویه وه ډک کلونه ؤ کلونه
حافظ وایي دا دوزخ ورته چا جوړ کړ
د جنت غوندې باغونه ؤ باغونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د رادیو لار

ارمان

تالا تر خپې شــــول د چمن گلونه ورژېدل
زمــا د مــېنې د گلشن گلونه ورژېدل
چې په څــو ژبو يې صــفت کــاوه د ښا د حــسن
په باغ او بڼ کې د ســـوسن گلونه ورژېدل
ښکلا د پـېــغلو د وربل او د زلفو د شــملو
لا په زمـــوږه د وطـن گــلونه ورژېدل
باد بېــبا چې خــبر ورکــړ د شــيرينې د مــرگ
تازه په وينو د کـــوهکن گلونه ورژېدل
نور زليـــخا ته څــه شي پاتې د ويلو تشــو
چې د يوسف د پـيـــرهن گلونه ورژېدل
کـه زر سپرلي راشي حافظه وبه نه غــوړيږي
کـــه دې داخل ته د ســــخن گلونه ورژېدل

۱۳۶۷

د دیدن خیرات

نن دې سترګو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلې مې په زړه هسې سستي ده
ستا ترخې سپورې زما خورې د نورو
یاره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده
ساقي ستا د منت بار په ولونه وړم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»
پیدا شوی له ازله یم سرلوړی
د غماز غوندې مې کله زده پستي ده
د دیدن خیرات ژرژر ویشه په خوارو
د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده
مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستي ده
ای د حسن زبردسته رحم بویه
د حافظ خواري د عمر زیردستي ده

۱۳۶۸/۲/۱۰

راډیو انصاري واټ

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تيره شوله

يا خود ستر ګو رپول ؤ چې بس تيره شوله

وي څه تغبير به دا زما د نامرادۍ ځوانى

په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تيره شوله

که وه د چا ځوانى په خُم کې د شرابو ډوبه

زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تيره شوله

يوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم

د سرو غوټيو ريژول ؤ چې بس تيره شوله

شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال

د څو خيالونو زنګول ؤ چې بس تيره شوله

مينه وه څه پرته له دې چې د زړه وينې وخورم

د زهرو ګوټ ؤ تيرول ؤ چې بس تيره شوله

وصل ؤ چيرته وه به دا د يار د هجر شپه

په سر د غرونو اړول ؤ چې بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډيو لار

د زړه کعبه

اوس به د مېـنې ګـلي سم ورانيـږي
خـال په تندي چې د صنم ورانيـږي
ګـريوانه ډوب دي ګـرم توپان د اوښکو
د مـېـږي جـاله په شـبنم ورانيـږي
ورنه راتـاودي تور پيــلان د وحـشت
کــعبــه د زړه مې دم په دم ورانيـږي
ګـومـه دنيــا چې اوسـيلی ورانوي
نه په ګـولی او نه په بم ورانيـږي
زوريې زمـا د عـشـق په ولو راځي
د چا پرې څـه کــه زيات او کم ورانيـږي
خزانه ! سـتـا د بې رحـمـی له لاسـه
باغـچې د ګـلو چم په چم ورانيـږي
څـه خـودي شـوي د درخـو په وربـل
نغـمـه رباب کې د آدم ورانيـږي

۱۳٦۸/٤/۱٤

د راډيو لار

د عشق کعبه

کــــه زمــــا ضـــيته له ازله اوسـي
ســـتــا د بــنــايست ديوه دې بله اوسي

چې د ښــو خـــبـــرې ژبـه وکــړي
غـــماز دې ورک له دې مـــحـــفله اوسي

کــعـبې د عــشـق ته چې لار جـوړه نه کـړي
پـښې مې دې پاتې لـه مــنــزلـه اوسي

چې پرې تـوده وي هنګامـــه د مـيـنې
اور مې د پـورتـه لـه ګــــوګله اوسي

زه غـــوروم ســـتـــرګې پـه لاره ورتـه
چې راســـتـــانه ســـتـــا لـه درشله اوسي

چې مې مـنـظوره قـــربـاني شي د ســـر
بخـــتـــه! هغـــه ســـاعت به کله اوسي

تـوبـه د هغـــه اوســـيلي لـه تـاوه
چې رابهـــر د زړه لـه تـلـه اوسي

۱۳۶۸/۵/٤

راډيو

داڅه وشو

داڅه وشو دا څه کېږي څه به وشي
ګرانه یاره! یارانه خو داسې نه شي
ای زما د رنځ طبیبه راته وایه
دا غمو خوړلی زړه به څنګه ښه شي
زه خو ستا د مینې اوربل په سر ګرځم
ته زمانه ماڼریژن ګرځې په څه شي
ستا د سترګو یوبانه دې هم کوږ نه شي
خیر که غشي مې لک شوي ترې په تشي
غوړیدلې مې لیمه درته په خاورو
نه چې ستا تلي په خاورو کې سپیره شي
بیا به دا د عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مینې لیوني چرته ویده شي
ته به څه کوې د مینې آدم خانه!
که درخو د پښتو بل چاته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

رادیو انصاري وات

د رنـا څرک

څـــرک د رنـا تـه انـتـظـار کـــوم
تـورو تـیـارو کې د ژونـد لار کـــوم
چې مې یو ګل نشـتـه د ژونـد په بڼ کې
منـت بـه څلـه د بـهـــار کـــوم
هیــڅـوک په غم راسـره نـه شـو شـریک
په یوه سـر دغـه نـاتـار کـــوم
وران کـــړي څـــوڅلـه بـاران د اوښکـو
چې په کـــاغـذ دغــه اشــعـــار کـــوم
چې مې تـرڅـو قلم په ګـــوتـوکې وي
نـوم د جـــانـان به پـرې بـار بـار کـــوم
حـــافـظ ګـلـونـه ټـولـووم د شـــعــر
غـاړې ته ســتـــا د ګلـو هـار کـــوم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مینې راز

لکه چې خوار وم هسې خوار پاتې شوم
ستا د دیدن په انتظار پاتې شوم
نور د وصال منزل ته ورسیدل
زه د بیلتون په نیمه لار پاتې شوم
طبیبه! راغلې لا رې څه دې وکړل
زه لا هم هغسې بیمار پاتې شوم
په اوسنې یارۍ کې ګټه نشته
خوشې په تمه د ربار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هیله د بهار پاتې شوم
د مینې راز مې پوره ونه ساته
داچې رسوا په سردار پاتې شوم
صیاد تړلې دي وزرې راته
چې بې نصیبه له ګلزار پاتې شوم
فریاد د خوب مې چا ته ونه رسید
که تر سبا پورې بیدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کباب په تنره انګار پاتې شوم

نرخ يې له څمکې نه آسمان ته وخوت
زه چې د حسن خريدار پاتې شوم

ملګري ټول منکر د ميني نه شول
بس خو يوزه په کې اقرار پاتې شوم

آسمانه ! ستا د بې رحمۍ نه ځنې
د زره له زوره وار په وار پاتې شوم

جنون نه غوږ مې ستا په غېږ اېښی دی
ناست يوې چغې ته تيار پاتې شوم

درباره حسن ته يې ونه غوښتم
داخو په لاسه د اختيار پاتې شوم

بې نيازمې نه اخلي د پيازو په نرخ
د بې عرضې په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره يو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقي عجب مې خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تېنګه کړه پګړۍ د تعقل
د مينې ليونی چې نن سرتور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودۍ د رنځورانو
طبيب غونډې حبيب غونډې غمخور راغی محفل ته

چې وېې ليدله بله دلته شمع د وحدت
پتنګ غونډې د مينې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتلي يې پوره ؤ د ازل په پيمانه
له ځانه بې خبر غونډې نسکور راغی محفل ته

اوس تېنګه ميکده کړه چې خمونه چپه نه شي
د شيرين ګريوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځـه ښکلیـه ! دلتـه چې هرڅـه دي ښکلي ښکلی
لتـا سـره د رڅـارشم ښـایسـت نور راغـي مـحـفـل تـه
حـافـظه! سـاز د روم او د تبـریز او د خـیـبـر
یوځـای شـو د زخـمي زړونو تکو راغـی مـحـفـل تـه

یـادونـه : د ۱۳٦٨ کال د روژې د میاشت ۸ شپه
خوب وینم چې د یو شـمـیـر روحـاني او عـرفـاني
شخصیتونو ترمنځ استـاد حمزه شینواری ناست او
د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کیږي چې په
دې کې له کومې خوا ډاکتـر علامـه اقبال راښکاره
شي . د هغـه په راتلو د ټولو سـترګې د هغـه خواته
واوړي . په دغـه وخت کې استـاد حمزه مـاته وو ایي
چې حـافظه وو ایه د اقبال په استقبال کې یوڅه وو ایه
چې د استـاد د دغې وینا سـره سم زمـا په خـوله د
پورتني غزل مطلع راشي .

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره ګلونه راوريږي

ګلونه راوريږي او رنګونه را وريږي

د تالنده بريښنا د تنګ تکور په انګازو کې

په کمانو پوتو پورنګ ته حسنونه را وريږي

ټول خلک خوشالي کړي نه پوهيږم چې دا ولې

په ما غريب دلي دلې غمونه را وريږي

فرياد له هر کوره پورته کيږي شپه او ورځ

زموږ په کلي کور باندې غمونه را وريږي

حافظه! که په نوروشي باران د سروګلونو

زموږ په سرو باندې اورونه را وريږي

۱۳٦۸/۱۲/۱

د چا يادونه

په زړه مې بيا د چا خواږه يادونه راوريږي
يادونه راوريږي که ګلونه را وريږي

ماوې چې به يوازې اور د ځمکې په مخ بل وي
آسمانه ستا له سترګو هم اورونه راوريږي

خوښي ده خوشالي ده د دنيا په کور او کلي
دا خوار کلي زمونږ دی پرې غمونه را وريږي

څوک مري له ډيرې لوږې پرې خواري د ځنکندن ده
په چا د من سلوا او نعمتونه راوريږي

زما د هيلو ځاله به پرې ولې لمبه نه وي
شيبه شيبه سکروټې بارانونه را وريږي

ته ناست اوسه په امن کې د شيش محل خاونده
زما په خواره خونه دې بمبونه راوريږي

په مونږ خو تل راتلونکې مرحلې دي د زحمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي

یوځه خود دیدن باران په دې خوا کړه راستون

اشنا په زړه مې د پر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلو مې اړوه

له سترګو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي

طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بد ناموه

زمونږ په کور او کلي تول دردونه را وریږي

کوڅه د لیونوده ترې په دې ځه حافظه

مودام دلته کې ځیري ګریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوټل کابل

د درې ورځو میلمانه

پرون راغلو نن دلې سبا ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې میلمانه یو

د پلونښې به موږ وي او موږ به نه یو
موږ ملګري د فنا د کاروانه یو

چې دا وریځې لړ خپرې شي موږ به هم ځو
پنا شوي دلته لږ له بارانه یو

زر سپرلي که راشي لاړشي نه غوړیږو
موږ سیزلي سرو لمبو د بیلتانه یو

د مرګي د سیند څپو یو را اخستي
نه دریږو نه ستنیږو په یانه یو

نن سبایي په موږ سترګې درنې شوي
اوس پوه شوي موږ په نیت د کوربانه یو

ده څرګنده راته ستا د اجل هنده
مرګه ښه خبر شه موږ هم پښتانه یو

زموږ لاره د حق لاره ده حافظه!
موږ د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۹/۹/۱۳۶۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

د حُسن غل

اورشومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلګوکې پتنګ وسیزه
داڅنګه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنګ معمی شوم چې حل نه لري
جړشومه جوړستا د زلفو ول شومه
خوا د رقیب ښه راباندې یخه شوه
ښه د بیلتانه په ژرنده دل شومه
ستا د مخ د نمر وړانګې چې تتې شوې
ورک شومه د شګې د مخ ځل شومه
ملامې ستا د غم پیتې راماته کړه
ناست یمه په ځای په پښو شل شومه
شومه ګنهګار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بیا د حسن غل شومه.

۱۹/ ۱/ ۱۳۶۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشې

ځې دې له مخه د جمال پلوشې
خورې دې هر لور د کمال پلوشې
د پتنګ سوی ګوګل ګورې کنه
ای د جمال ای د جلال پلوشې
کړې رنګینه مې د خیالونو دنیا
چې راکړې دې شې د خیال پلوشې
د سبا ستورې ته رڼا ورکوي
د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشې
حُسنه قربان دې له جلو ځنې شم
لا دې زیاتیږي کال په کال پلوشې
څوک به دې څنګه مخ ته وکړي نظر
بریښوي سترګې دې د شال پلوشې
لکه د ګل هسې تازه اوسه تل
ای د حافظ د قال او حال پلوشې

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهید کابل

د اوښکو پشه کال

د کـــعـــبې په ســـر ځـــړيږي د تا زلفې
بتکدې کې هم غـــــوريږي د تــا زلـفې

پرښـــتــــوته جــــوړ تالونه شي پرې زانـگي
چې په مــــلا باندې زنـگيـــــږي د تا زلفې

زه «ايوب» به ستــا وفــا کـړم څنګه هيــره
«رحـيـمې» غـونـدې خـرڅيـــږي د تا زلفې

د دوزخ د تورو کـنـدو مې دار نشـــــتــــــه
چې مې لاس ته را رســـيــــږي د تــا زلفې

مخ دې څه دی جوړ سپـوږمۍ د څـوارلـسـمې
تور مــــاران ورته تـاويږي د تــا زلـفې

پرې راښکته به د اوښکو پشــه کــال کــړم
کـــه په دې راتازه کـــيـــږي د تـازلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زموږ په کلي

داغـــــه غم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
ځـــــه ستم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
کـــــه په نورو کلیـــــو شي باران د ګلو
راکـښته بم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
په دې غم مـــــوخـــــو لا یخــــه د چانه ده
وایي کم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
خـــونړی سیـــلاب د مـــرګ په غـــورزنګو دی
ګـــوري سم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
انـــګـــولاده فــــــــــریادونه دي ژړاده
لوی مـــاتم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
یو غم نه دی چې زمـــــوږ په کلي راغی
دم په دم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
که بلا که مـصـیبت دی نه ځي بل خـــوا
ځـــــه رقم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي
ای حـــافظه! د غـــــه توره بلا وینې
هو! قـــسم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

۱۳٦۹/۲/۳۰

راډیو انصاري واټ

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انګار به شي خوړلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ايرې د زړه وطن به شي
مه توره سترګې چې هوسۍ به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي
ځار دې شم قربان دې شم د تللو راته مه وايه
غم د ګريوان نه خورم خيشت په اوښکو پراهن به شي
مه ګواښوه وروځې تيرې تورې دې پرې مړبه شم
ياره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي
مه ښوروه دا تورې بلا پرتې ويدې ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي
ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حيرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي
چرته که يې وليده زما د زړه د وينو رود
زر ځله بيزار له خپلې مينې نه کوهکن به شي
دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ وايه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شيون به شي

د مشهور شاعر مُعين سيد حسن «حسن» د يادولو په غونډه کې
۱۳۶۹/۳/۱۰ راډيو

د حیرت ګوتې

هیره یې نکړئ د جانان کیسه مې بیا را واخلئ
هغه د مینې د ارمان کیسه مې بیا را واخلئ

چې تول جهان یې اورېدلو ته دی غوږ نیولی
د لیونی څیرې ګرېوان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په ګوګل کې کړې پاسته یوځه د تیږو زړونه
هغه د اوښکو د باران کیسه مې بیا را واخلئ

چې د تنکیو سرو ګلونو له مخ رنګ وتښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زلیخا د مینې
هغه د مصر د کاروان کیسه مې بیا را واخلئ

چې د حیرت ګوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کیسه مې بیا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د ښا د وېلې د ناښاد ډیوه کړو بله

راوېښ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي وړانګې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سرو وینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیندکونو به بې شمیره نامراد
که موږ ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا خیري ګریوانونه نو راځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

ترڅو به توره شپه وي راخپره زموږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

۶۹/۶/۱۲ - راډیو

د حسن یرغل

چې په غوسه شي کږې ورو ځې دې خنجر غونډې شي
بانه د سترګو دې صف و دری لښکر غونډې شي

چې مې د زړه په تاتره راشي یرغل د حسن
زما ګوګل ورته لوی غرشي د خیبر غونډې شي

چې مې د روح په تخته یاد د چاد مینې راشي
اوښکې مې لارې پرمخ جوړې کړي مسطر غونډې شي

ته چې په لاره قدم کیږدې د رقیب په قدم
نادانه یاره هغه دم په ما محشر غونډې شي

چې بې د ستا له دره ځي په بل در سرلګړي
په دین دنیا هغه بیشکه در په در غونډې شي

هله به هارشي د چاښکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په ځګر غونډې شي

په اور ژوندی وي او خوراک یې د اورسکروټې
چې را پیدا د اور په منځ کې سمندر غونډې شي

دواړه جهانه ځاروي د نیم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غونډې شي.

۱۳٦۹/۱۱/۱۵

راډیو (حافظ)

د حُسن ګلان

موږه د شعر له کوره ځو خو غزل ځان سره وړو
بلې دیوې د پتنګانو اجل ځان سره وړو

څه مو چې کړي په دنیا کې هغه دلته پرېږدو
ښه وي که بد وي دا ناچیزه عمل ځان سره وړو

چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي
موږ به د مینې د لمبو خپرول ځان ګره وړو

پرې لنډوو به د سپیرو دښتو اوږدې مزلې
بس خو همدغه به توښه د منزل ځان سره وړ

چې پرې ښیرازه او تازه وي ستا د حسن ګلان
د ترمو اوښکو د باران ورول ځان سره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د حُسن کوځه

لنډه زما د غم کیسه خونه ده
نیمګړې پاتې ده پوره خونه ده
د ستار شرنګ د تپو رنګ په کې شته
ورانه زما د زړه دېره خونه ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مینې دی کعبه خونه ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړی
د کور میرمن ده میلمنه خونه ده
هسې ګیلې مانې ترې څله کوئ
ښکلې به وي نو پښتنه خونه ده
کوڅه د حُسن ده تیندک ونه خورئ
دا تورې زلفې دي څه شپه خونه ده
په سره سالو کې شوه کږه له خیاله
د ګلو لښته راکږه خونه ده
پام کوه ګوره چې پرې تیر نه وځې
دا یې سرې شونډې دي لمبه خونه ده
دلته پیالې په سرو مه ماتوئ
د جانان کور دی میکده خونه ده
ربیاره وایه درنه وګرځمه
درته یې کړې څه ګیله خونه ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشي د موږ هدیره خونه ده

* د یوې طرحې مشاعرې په لړ کې
۱۳۷۰ راډیو

د حُسن گودر

زیږ غږ د مازدیگر یم د سپین غر په سر ولاړ یم
بنیو نه دي قربان ستا دنظر په سرو ولاړ یم

لویدلی یمه نور په تولهٔ سیمه ما بنامی شو
یوه شیبه د حسن د گودر په سر ولاړ یم

رسۍ د تورو زلفو دې په لاس کې راکوه
درڅار شم مینې هله د کمر په سر ولاړ یم

شاید چې شم د حسن نظر ماتې د اشنا
لوگی شوم سپیلنی شوم د مجمر په سر ولاړ یم

حیران یم ننداري ته د جمال او د جلال
په څوکه د شمشاد د جگ خیبر په سر ولاړ یم

ما مه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مې وپوښتئ
په کومه گناه هسې د محشر په سر ولاړ یم

که گرمه هنگامه شوله د عشق د قربانۍ
له تولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړ یم

۵/۱/۱۳۷۰ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د یار د ستر ګو په خنجر شي
د جنت تر وره به بې پوښتنې ورشي
هله پورته شي د عرش له کنګرو ته
هغه سر چې رانسکور د یار په دروشي
زه به خپله نغمه هیڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي
هیڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پتنګ غوندې د عشق په راز خبر شي
غوره چاره په اوس وخت له د ینه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي
بیا مشکینې زلفې وڅنډه له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي
ترې لوګی به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مینې مرور شي
د همت مټې مې شته که مزوری نه یم
رانسکور مې که د سر له پاسه غر شي
هر فرزند چې زنداني لکه یوسف شي
د کمیس بویې د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور څادر کې څیرې
په جهان به لکه نمر هسې انور شي

«د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور
بسمل په یاد» ۱۳۷۰/٤/۲۳

د غزل رڼا

غزل ښایست دی هم ښکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلا ده غزل

خوب مې غزل ویښه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل

یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلئ
برخه ازل ځنې زما ده غزل

د زړه له کوره مې تیارې تللې دي
په کې د یوه رڼا رڼا ده غزل

رقیبه ! څله یې لوټې راځنې
زما د ټول عمر سودا ده غزل

پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سبا ده غزل

ته که ښېرې کوې کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل

ستاسو دنیا له ګلو ملو ډکه
جوړ د حافظ د زړه دنیا ده غزل

۱۳۷۰/٤/۲٦

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقي د میو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذویر دانې دې دېرې پرې شیندلې
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومې
چې د ښکلیو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په لیونۍ د دیدن مینه
د ریبار هره ادا د یار پیغام شي
تول اومه په خپل خپل وار باندې پخېږي
نه پخېږي هغه څوک چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې څوک بد نام شي
د ګریوان ریښې مې هرې خواته زانګي
ددې ښار په لیونیو د چا پام شي
سپوږمۍ مخ له شرمه پټ کاندي په وریځو
راښکاره چې هغه میاشت په سر د بام شي
د رنګ ساعت ته دې حضور ته حاضرېږم
په تکل د مینې سل میله یو ګام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستا د سترګو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نپوهېږم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي
۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمازانو په لمسون رانه خپله ولې شوې

شیریني ستا له خوږو شونډو خوښات د وړیدل
د شمکې د ګوټ په شان راته ترخه ولې شوې

مادې لاس په ښکلي زنه باندې نه وایښی
شوې د ګل پاڼه له حیانه تکه سره ولې شوې

شمع زما د زړه د کوردې په سلګو پرینبوده
د رقیب کورکې راته وایه میلمنه ولې شوې

د مینې ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د ځا له غمه هسې مړاوې پژمړه ولې شوې

دې غلې شوې تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق ماالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې

زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخوړم
ته د پردو بزم ته بله شان ډیوه ولې شوې

لنډه شنه ژرچې مې د یار سترګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

۱۳۷۰/۸/۲۳ راډیو

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی
د دې تنګو تنګو ګلونو دنیا مه ورانوی

ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هر څه کوی
خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی

لږ مې د څېرې ګریوانه د ربړوروی ومنې
د خوارو زارو امیدونو دنیا مه ورانوی

د شنو مه دم د نیمو شپو د تورو مو په یرغل
د چا د مینې د خوبونو دنیا مه ورانوی

زارې خوارې ورته کوم بیرته به چوره نه شي
وا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی

ای د خزان ترخو سیلیو د سره ګل په زړه کې
د څو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی

پرېږدی چې جوړ مې ګریوانه کې توپانونه شي ترې
زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

۱۰،۹،۶۰

د دیدن لاوې

مینې جورې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې
اوښکو مې د چا د راتللو واوریده
ودریدلې سترګو کې حصار شوې
تیره چې ښکالو شوه د ربیار د یار
هیلې خوبولې وې بیدار شوې
واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر څخې بیمارې شوې
څومره یې چې تنده کړه تروه په ما
شونډې یې خوږې شوې مزیدارې شوې
خیر د دیدن غوارې درویزه کوي
هومره د مینو برخې خوارې شوې
جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
ښکلې یې له مخې خریدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږو پوهیږمه کابله
چې سم تا سره ژړیږمه کابله
زما روح زما بدن یې زما کور یې
ستا د خوږو سره خوږیږمه کابله
داکوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اورکې سوزیږمه کابله
د مرګ سیورې دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله
یو له یو خوا بل له بلې په تابلوسې
دغه کار ته حیرانیږمه کابله
د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله
که په بن دې د خزان سیلۍ شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله
چې د ستا په وجود هره ګولۍ لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله
دنیا څه کړي او اخته یو مونږ په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله
خو سیلاب د پسرلي دی سپینه کې درومي
د رنګ ساعت په کې دوبیږمه کابله
ستا د غم غشي مې لګ د زړه په سر دی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کابل گلونه

د اور په سرو لمبو سوزیږي د کابل گلونه

د پسرلي په وخت رژیږي د کابل گلونه

راغله بې وخته پرې سیلۍ د څه نا ترسه خزان

داسې چې مړاوي مړاوي کیږي د کابل گلونه

بلبله خواره ته په څه څورند وزرې ښکارې

د چا وربل ته نه رسیږي د کابل گلونه

د وینو رنګ د وینو بوی په کې خوره پروت وی

چې په سرو وینو راټوکیږي د کابل گلونه

دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه ښاره

نن چې وریا تاکې خرڅیږي د کابل گلونه

څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره

چې ورته ګورم تالا کیږي د کابل گلونه

دا خو یوې څه په مزار د شهیدانو نه دي

د زړه د اور په تاو بلیږي د کابل گلونه

راوریدلي پرې د چا د مـــباتم اوښکې نـه دي
په خـــپلو اوښکو کې لـیـــبري د کـــابل گلونه

مـــاتـه زمـــا د زړه ټـوټـه ده هره پاڼـه د گـل
تاتـه به څـــه رنگه ښکاریږي د کـــابل گلونه

چې ټټـوي په مـراو پاتوکې خـپل زیږ مـخـونه
دا خـوپه څـان پورې شـرمـیـږي د کـابل گلونه

مـــاتـه صـــفـت څـله کـوې تـه د جــــهـــان د گلو
خـدایږو چې دیر دیر مې یادیږي د کـــابل گلونه

هغــه زمـــا د مـــیـنـتـــوب د یارانې زیبـــاران
کله زمـــا څنې هیـــریږي د کـــابل گلونـه

«حـافظ» به نه وي کـه بیـا راشي پسـرلي د ژوندون
بیو په چې بیـاپرې وغـــوریږي د کـــابل گلونه

گور شاه شهید ۱۳۷۱/٤/٥

د ورځې دوه بجې

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته دوانه شــوې نو څله راتلې
مــرور یاره چې پخـــلا نه شـــوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت ترور مې لا زیاتې شوې
چې توري شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زمـــا ښـــادي نوروته په برخـــه کـــړله
زه به دې څـــه کـــړم چې زمـــانه شـــوې نو څله راتلې
دې خــپل د عــمــر ژړیدلي کــړیدلي ســره
چې تش له نازه په مــوسکانه شوې نو څله راتلې
مــاوې راتـولې به ریښې کړې د مــجنون د گــریوان
د حســن مــیــرې چې لیــلا نه شوې نو څله راتلې
د ســـر ببـــرو تالا شـــوو لیـــونو په مـــینه
چې کـــور او کلي کې رســـوا نه شـــوې نو څله راتلې
په آخـــرت کې خـــو بیـل بیل دې دهر چاکـــوړ ونه
نن چې په کـــار مې په دنیـــا نه شوې نو څله راتلې
مـــا ســـتـــا په مـــینه کې لیـــدل د پاچایۍ خـــوبونه
په سـر مې ســیــوري د همـــا نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلي په کـــوم لار ورســـره بیـــرته دومـــه
چې له رقـــیـــب څنې جـــدا نه شـــوې نو څله راتلې
تالا ترغې د «حـــافظ» خـــواري زاري هیلې شولې
چې تـــه خـــبـــر په دې تـــالا نشـــوې نو څله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

موږ چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
ړلۍ د اور راکټ باران مړه کړو
داسې کاپړو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل ورور مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسوو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
ځه به کوو خلکه له غلونه ګیله
موږ خو ښاروان د دې کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په موږه مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
موږ امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وي به ضرور د غمازانو لسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خوږو خبرو خوږبیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مـــو ولیـــــدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخــتــه اســتــغــان مــره کــړو

د ژوند ســپــرلي ته مــو خندلي نه و
تنکي گــلان و چې خــزان مــره کــړو

قــربــاني نه شــو د وطن له ســره
شــخــصي قــدرت گــټې د ځــان مــره کــړو

چې د وحــدت لاره مــو پرې بــنــودله
بیلتـــانه وغـــرور هجــران مــره کــړو

چې لیـــونې ورپورې هم خـــانــدې
هغــه دلیل هغــه برهان مــره کــړو

پوره به نه شي تر قــیــامــتــه پورې
خوشې وعــدو چټي پیــمــان مــره کــړو

کــورنــو هم په مــونږ صــرفــه ونه کــړه
کــه تا بللی شــان مــهــمــان مــره کــړو

۱۳۷۱/۸/۱۰ راديو کابل
انصاري وات

د تصور کښتۍ

دا دنیـــا راته د اوښکو ســمندر شـــوه
په کې ډوبه مې کــښــتۍ د تصــور شــوه

د ســاحل په هیله ښکتـــه پورته غــغلم
رانه عـــشـــقه اورکــه لمبــه د ګـــردر شـــوه

په دریاب کې د ســـــــراب په لـور روان یم
په هر مـــوج مې تنده مـــاته د نظر شـــوه

دا د کـــوم بانه شـــتی وه نیــــو هیـــرم
چې رســا مې هسې خـــبــه په ځګر شـــوه

مـبلمنې مـــینې مې څــه کــانې راوکـــړې
یوځل راغله د زړه کــورته بیــا بهـــر شـــوه

چې داســتــا د زلفــو شــپې په اوږدیدو شــوې
افــســانه زمــا د مــینې مــخــتــصــر شــوه

زه حـــافظ چې دا په چغـــو چغـــو ژاړم
برخـــه خـــواره نن ســبــا کې د هنر شـــوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سبا راته پیرۍ کړه
لار تیاره وه خو رڼا راته پیرۍ کړه

د پرون د ځوانۍ خیال مې خندنی شو
را په لاس چې نن امسا راته پیرۍ کړه

چې هوس د زلمیتوب مې د روغ بللـه
هغه چاره اوس رښتیا راته پیرۍ کړه

چې په عمر مې لیدلې چرې نه وه
پېښه هسې شان سودا راته پیرۍ کړه

جوړ کسات مې د شباب له مستۍ اخلي
دا چې مات هسې ملا راته پیرۍ کړه

په هنر و د ژوندانه راته ولاړه
را دوچاره څه بلا راته پیرۍ کړه

آه ، فریاد ، ژړا ځیګروي مې شو په برخه
وچه شونډو کې خندا راته پیرۍ کړه

چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیرۍ کړه

د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پیرۍ کړه

۱۳۷۱ /۹/ ۲۱

هغه کابل چیرته دی؟

ملګرو! تاسو چې لیدله هغه کابل چیرته دی؟
ازغی ازغی دی چمن تول په کې بوګل چیرته دی
چې به له خیاله په کې ایښې وسل رنګ ګلونه
په کې و ورځو خور له نازه تور وربل چرته دی
چې پټوي لاله له شرمه ترې د زړه داغونه
بس څو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیرته دی
دي تورکارغان راخوارهٔ شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چیرته دی
زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ
په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیرته دی
چې به کیدې په کې هر خوا مظاهرې د حسن
هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیرته دی
مور خوار و زار و چې د مینې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیرته دی
پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کار دی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیرته دی
راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزورې پښې مې مزل ستړې کړې منزل چیرته دی

تالاترغې ، پښتـــانه حُسن جـونگړه پرته

هغـه اوګې هغـه ښکې هغـه هـکل چیـرته دی

پیغلو اغوستې دې د غم تورې جـامې له منـخې

د سرو پوړنو د ګـودر په سـر وربل چیـرته دی

چې دې ستـا یلې وې غـزالې سـترګې د یرې په کې

شاعره ! ستـا د زړه په وینو لیک غـزل چیـرته دی

رحـمـانـه ! اوس حـافظ په در ، درته څولی غوړوي

بې سـتـا له دره یې د خـوږ زړګي تسل چیـرته دی

۱۳۷۱/۱۰/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره

جلال آباد او بیا پیښور ته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کـــابلــه را وتم نــو ژړيــدم راتــلـم
په ســرو لمبــو کې له حــسـرته ســوزيدم راتلم
بــه پوهيــدم چې د بيلتــون د بلا خــولې ته ورځم
د مـــيـنـې لاره په کې هيــڅ نه ويــريدم راتــلـم
د زړه ارمـــان مې ورته خـاوري شـــو د خــاورو سره
چې د الفت د مـــزار خـــواکې تيــريدم راتلم
چې په ګولو شـهيــدې شنا ختې مې له سترګې شولې
په غـــرولو بينا ســـتـــرګـــو ړنديدم راتلم
په ســـر مې بار زاوره د ژوند د ناخـــوالـيــو ګــډه
د بوږمکي غمـلـوندې له غــمـــه تاويدم راتلم
چې مې کـــتل په هره خــوا تازه تازه زخــمــونه
لکه لاله د زړه په وينو لمـــبـــيــدم راتــلـم
د ســـوزيدو د ورکـيــدو ســـوزدا مې ته وه زړه کې
وم يو پتنګ په ســر د شـــمــعې چورليــدم راتلم
ځــکه له لاندې وه سره شوې آسـمـان پاس سور وه
خــام پاتې نه شـــوم په دې اور کې پخـيــدم راتلم
د وصـــال لمر مې چې له سنـــره ورانګې وا ړولې
د شګې ګل شــــوم له نظـر ورکـــيــدم راتلم
۱۳۷۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاکې هغه جوش وجم نشته
جام دې پريوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته
چې پريوتل به يې پښتوکې د ير مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته
چې نڅيده ورته سرتوره درخانۍ د مينې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته
راشه مسيحه ! دې دخدای مخلوق ته دم وينه
بې دمه مړه زړونه پراته دې په کې دم نشته
د حاتمانو د کرم دروازې پورې وينم
يوه ذره يې کورکې نښه د کرم نشته
جوړه به خود راځي زما په خوله د غم سندره
داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته
هسې چې وګوري د ځيرو ګريوانونو خواته
رحم ه چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې ړنديږي سترګې
خــزان وهلي تول ګلونه ســتـــا د چم نشـــتـــه

چغې نارې دي فــرپادونه دي څـيـکروي ورســره
زخـمـونه شـتـه دي خـو سـودايې د ملهم نشـتـه

چې په زور نـظر مې وكــــتـل د وخت ملګري
لکه مپاران کــابه په لاره د رومي سم نشــتــه

چې يې د غم اوږده کلونه په ژړا تيـــر کـــړي
سترګو کې اوښکې وچې شوې په کې نم نشـتـه

د شـــرارت خـــواته حـــافظه تل په منډو د رومي
چې شي اوچت د خيــر په لوري يو قـدم نشـــتـــه

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقي بیت الغزل دی
دین دنیا زموږ نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته داشلي پاپې او چیرته ستا د دیدن لاري
کله غوږ ځم کله پرځم د میرې په پله مزل دی
بیلتانه وچې میرې دي د وصال کعبه ده لرې
د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط ږده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
که د مینې اور بوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده ګاه د پرښتو ده
دا محل هغه محل دی دا د رشل هغه د رشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولو نه اول ځم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولو نه اول دی
ګفتار هغه وخت ګفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره ګفتار څه دي بې فایدې خوشې عمل دی
سرمې ځارشه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کي راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پرمخ لیکلي
« بختانیه » که غزل دی نو همدا غزل غزل دی

۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پیښور خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خـــزان نه په بهـــار پوه شـــوم
نـه پـه راتـلـلـو د نـګـار پـوه شـــوم
تـر اوســـه پـه خـــپـله ګناه پوه نـه وومـــه
ایلـه چې اوس پـه ســـــر د دار پـوه شـــوم
نـه یـې د وصـل د خـــــــورو پـه هـیـلـه
نـه د بـیـلـتـــــون پـه انـتـظار پـوه شـــوم
نـه راتـه یـار د مـــــــینـې راز ووایـه
نه په خــــبـــــره د ریبـــار پـوه شـــوم
نه بهـــرمند شـوم د ســـحـــر له فـــیـضـه
نـه د بـلـبـلـو پـه چـغـــار پـوه شـــوم
حـــیـران یم خلکه چې اوس څـــه وکـــړمـــه
نـه پـه اقـــرار نـه پـه انـکـار پـوه شـــوم
چې د غـــوټـۍ شـــونډو کې وینـې راغلې
نـو د اغـــــزیـو پـه آزار پـوه شـــوم
حـــافظه تـیــرې شـــوې اوبـه لـه ورخـــه
اوس کـــه پـه لـمســـه د اغـــیـار پـوه شـــوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کور تا یمني کابل

د ریدلې قافلې

ولې ترپښو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لا مو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرګ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تګه راحله پاتې ده
د بیلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډیږي
زمونږ ترمرګه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما څګیروي آه و فریاد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهرو څنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اورونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مرۍ کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لا جوړه معامله پاتې ده
بس د رنګ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرګ سلګۍ وهي یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځې
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده
۱۳۷۲/۵/۹

د پیرنو ډیوې

زمــوږ د خــوارو امــیــدونو ډیوې څله وژنی
ددې تــنــکو تنــکو گــلونـو ډیــوې څــلــه وژنــی
صله د رحم ده په کــار د غــریبــانو ســره
په تور مــاښــام یې د بخــتــونو ډیوې څله وژنی
تورې تیــارې به راخــورې شي د جــهــان په کلي
ددې رنځــورو زخـــمي زړونو ډیوې څله وژنی
چغې فــریاد به مــو له ستــورونه خــوب وتښــتوي
په نیــمــو شپــومــو د خــوبونو ډیوې څله وژنی
پریږدئ چې تتې خــاطرې مــو وي د مــینې ژوندي
بلــې د عـــشــق په مــزارونو ډیوې څله وژنی
د بې گناه قـــتل گناه به در په ســرشي گــورئ
ددې شــاعــر زړه د خــیــالونو ډیوې څله وژنی
ارمــان په خــوا به پتنگان په بیــرته لاړشی ورنه
زمــوږ د مــینې د بزمــونو ډیــوې څله وژنی
لاندې په څــمکه درنه بله ډیوه پاتې نه شــوه
پاس په آســمــان کې د پیــرنو ډیوې څلبه وژنی
یوځلې نه په څــوڅــو ځلې دې وژلې ورتـه
بیــا د حــافظ د ارمــانونو ډیوې څله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وریځو پلو

چې شیدا په ښکلي مخ د ګل اندام شوې
ای بلبله! د ګل نه شولې د دام شوې

نړوي چې د ایمان د کعبې خښتې
ای زما اسلامه داځنګه اسلام شوې

ما ته ایښې ډک کنډول مخکې د وینو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې

ما اخستی په سر ستا د مینې تورد ی
وایه ته د چا په مینه کې بدنام شوې

سپوږمۍ مخې ته د وریځو پلو وینو
راښکاره چې ته بیګا په سر د بام شوې

د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کا
که یوځلې د جانان په مینه خام شوې

یوه نیت په شرق تړلی بل په غرب دی
ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷/۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي
اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي

ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا ! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي

وعده دې په ټول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه ! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي

دژبې په سر راشي خو د زړه له تله نه وي
ای یاره ! چې ښیرې درته کومه دوعا کیږي

زړه تینګ شه د مینو سترګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښو د سنګینونو غزا کیږي

حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
ناز کیږي مکیز کیږي د خوبانو ادا کیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غیرې ته

د زړه ماشوم مې هوسیږي د جانان غیږې ته
هغه د مینې محبت د خوږ جهان غیږې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼا خالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غیږې ته
په کار د مینې د وفا هیله تري نه ده په کار
رسیدی نه شي بې ایمانه د ایمان غیږې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاوٌ د هسې مسلمان غیږې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غیږې ته
کیسه د مینې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بیابان غیږې ته
بې گناهي ئې زلیخاته شوه ځرگنده هله
یوسف چې ولویید د تورونو د زندان غیږې ته
په ځان مغروره فکر وکړه لیونی خونه ئې
ورغورځوي چې ځان داوښکو د توفان غیږې ته
د خوار ژوندون د ناخوالیو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غیږې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تیټو سترگو ور روان د این و ان غیږې ته
چې ئې په مینه یو مظلوم هم په کې ونه نیوه
حافظ حیران دی د دې هسې رنگ انسان غیږې ته
۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چیرته لاړ شو

په هره خوا اور راته بل دی مور به چیرته لاړ شو
په سرو سکرو تو کې مزل دی مور به چیرته لاړ شو

د مرګو سیوری مو دام په سرو چتر ګرځي
قدم قدم کې ناست اجل دی مور به چیرته لاړ شو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو
په ملک راغلی هسې غل دی مور به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزي ایره کیږي د اور سرو لمبو کې
دا خو هغه ښکلی کابل دی مور به چیرته لاړ شو

یوه خوا پاڼ بله خوا پړانګ راته غاښونه چیچي
زموږ له حاله سم متل دی مور به چیرته لاړ شو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي
وطن د سرو وینو مقتل دی مور به چیرته لاړ شو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زليخا

بابا د ستا په مرګ باندې دنيا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم ليلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د يتيم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ؤ ستا د غزل د رنګينيو کوه طور
سينا غونډې خيبر کې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرايش د تغزل
په سترګو د مينو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې ميکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مينا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقليم شوی څه ضرور
تسبو کې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شايد وي دا خبر هم لګيدلی ستا په غوږ
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خيبره ! ستا د کلي او مالت د ليونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرګو راغله محل ته د غزل د ښاپيرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرګوني ژوند ته ؤ د عصر مسيحا
پښتو هغه طبيب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهين ئې په غم دود شو د شمشاد د سر درو
ژوندي زلمی وزرکې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل را ته نن سور ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وايي دا روح د اقبال
خیبر کې یوه ښکلې ډیوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په رښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سور
رباب وائي پردو کې مې شرنګا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښون
د حسن اننګو کې غوړیدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانو ته څي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبر کې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼادې کبه په کورکې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل

یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

دا څه ورځې دي ؟

پـه تيـــــــريدو مې د ځـــــوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند د ســـــتـــومـــانۍ ورځې دي
امـــســـا پـه لاس پـه کـــبره مـــلا گـــرځـمــه
راتـه څـــيـــرمـــه د پريشـــانۍ ورځې دي
شـــبـــابـه تيـــر لکـه بريښنا غـــونډې شـــوې
راغـلـى اوس د حـــيــــــرانۍ ورځې دي
پـه وريدو مې دى اســـمـــان د سـنـــتـــرگـــو
مـــوسم بـدل شـــو بـارانۍ ورځې دي
د ځـــــوانۍ ورځې رانـه لاړې خـــوشې
اوس راڅـــيـــرمـــه د پښـيــمـانۍ ورځې دي
د مـــيـــنې يار چې راتـه نـه گـــوري سم
د غـــيـــر غــمـــاز د شـــيـطانۍ ورځې دي
تـــاتـــه ئـــې رخ د ودانـــــۍ راوړى

په ما راغلي د ورانۍ ورځې دي
ما ته په هر قدم کې غم پاڅوي
ستا په نظر کې سیلانۍ ورځې دي
بیه د هرشي جګه شوې ډېره
خود سرو د ارزانۍ ورځې دي
چې د جانان په در کې نه قبلېږي
عبث زمونږ د قربانۍ ورځې دي
ګوره چې رنګ او خوند به څوک ترې اخلي
وینې د ستا د مېلمانۍ ورځې دي
پل به د غیرو په کې پرې نه ږدمه
مینې د اَستا د دربانۍ ورځې دي
۱۳۷۲/۱۲/۲۶
کابل

درنه ځم

د ځــو ورځــو مــهــمــانُ يمــه جــانانه درنه ځم
زړه تنگ نه کړي قـربان دې شم مـيـزبانه درنه ځم
تړلې د ژوند کـډه د رنگ شـيـبې ته په سـر پړدم
مـکانـه درنـه تـلـونـکـی يـم زمــانـه درنـه ځـم
راغلی چې وم بې سـر او سـامـانـه په کـوم رنگ
په هغـه رنگ به بې سـر او سـامـانه درنه ځم
نه مـيـنه د بلبل او نه ښکلا شـوم دور بل
يو گل يم رژيدلی گلسـتــانه درنه ځم
حسـينه! مـاه جـبـنيـه ! نورد دې نه حيـرانووم
آئينه دې شـومـه حـسن تـه حيـرانه درنه ځم
راوښـتی يم په جگو جگو غـرونو د بيلتــون
راغلی يم سـتـومـانه او سـتـومـانه درنه ځم
دا نن دی چې له خـيـاله هسې زلفې کړې پريشـانه
جــانانه! زه هم داسې پريشـانه درنه ځم
ای يـاره ! رخ مې ومنه د ځـيـرې گـريوانه
راغلی ښـه هوښـيـار وومـه ديوانه درنه ځم
حـافظ هيـله راوړې وه د ښـکـلو د ديدار
ديدار تـه دې پرې نـښـودم د ربانـه درنه ځم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنجي چې د وريښم له ګېډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باسي
لکه چې اېښی غوږ سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژاړمه د يار په درکې
څو چې ګريوان کې مې د اوښکو وياله لار باسي
بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض نه لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوړيږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي
چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي
که حال يې ګورئ خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شيبې ته به حافظ په سر د دار باسي
۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د ویر نغمې راپورته کیږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
موره راغلي بد بختان یو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړي د قاتل د مرۍ
که یو ژوندي چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمۍ ستا د سترګو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له ښاره
چې پرې ړندې شبې د یارانو مهربانه سترګې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د ګل له ښاره
چیرته به ومومي د امن د سارا لمنه
ډیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
ډیر غریبان یې آواره کړل دربه دره ګرځي
خوورک یې نکړ دومره زور سره یو غل له ښاره
حافظه پوه به شو هله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له ښاره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تایمني کابل کور

د مرگ چاړه

د مرگ چاړه مې په مرى باندې اغيار ايښې
کله اغيار ايښې ده بويه چې مې يار ايښې
چاته گلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بيايي
چاته گلر نگه جنازه په اوږو بار ايښې
د وخت د جبر حکومت دی جاري شوي دلته
کنه چا مرگ ته غاړه کله په اختيار ايښې
ډيرې ناوياتې نامراده ځواني مرگې شولې
بنارسي يې جنډه شوې په مزار ايښې
هره خوا چغې فريادونه دي د کونډو ميندو
په زخمي زړه باندې پټې د صبر پلار ايښې
چې په سرو شونډو د غوټيو کې موسکا وچه ده
ناغه د وينو په سرو گلونو بهار ايښې
د درد له زوره چې مې سترگې بيخي نه غړيږي
د غم دنيا راته په سر کوم ستم کار ايښې
د وخت دمومنه رارسيږه بريد په کاردې درته
جوړ د شهيدولې په خوله کې د ښامار ايښې
د ژوند بازار راته سوړ ښکاري خريدار نه لري
د مرگ متاع قدم قدم کې په بازار ايښې
چاته لگيږي په سينه غشي د چا د جبر
چا د منصور غوندې ځواني په سر د دار ايښې
برات د مرگ يې دی راوړی د حافظ د قتل
نن چې د خيال کږه خولی په سر ريبار ايښې
/ ۱۳۷۱/۷/۲۹

کابل تايمني کور

د مرگ انتظار

یم انتظار چې به د کـــوم راکټ په اورکې ســـوزم
دا زه کمزوری خوار غریب به په کوم زورکې سوزم
چې په کوم ځای کې ئې د قهر او غضب اور ولگې
هلتــه که نور په کې ســوزیږي زه په کورکې سوزم
په دې دنیـــا کې دوزخ جـــوړ شـــو له جنتــــه راته
مـخکې له حشره زه ددې دنیـا په گـورکې سوزم
مـــا خـــو مـــیـــږي هم د پل لاندې آزار کـړی نه دی
خـدایه ! دازه مـــسکین د چا د وینو پورکې ســـوزم
د بیلتـــون اور د هرمـــین د زړه په خـــونه بل دی
کنه یوائې زه دا ســتـا د مـــینې تورکې ســـوزم
د خـدای لپـاره رامــدد شئ دا د چا په عـــشق کې
لمبې مې جگې شوې له سره په پیــغورکې سوزم
کــه د هجــرت په اور یم ســوی زړه مې تـا سـره دی
کــه تـه ســوزیږې په کـــابل زه په لاهور کې ســـوزم
داچې کـوم شور گډ شوی ستـا د ژوندانه په محل
در ســـره سم جـــانانــه زه په دغــه شــورکې ســـوزم
په یوه ځــــای په یوه ســـــمــه باندې نه بلیــږي
دا داسې اوردی چې همیش پرې په هرلورکې سـوزم

۱۳۷۳/۹/۳

کابل

د زړونو کور

اوروڼه را زرغـــون شـــول د گلونو په هيـــواد کې
ميـلمـه شـو مـحـرم د اخـترونو په هيـواد کې

قـدم قـدم کې رنگ خـپـورشـو د وينو هره خـوا
د مـرگ تيـاره غـوړيږي د رنگونو په هيـواد کې

نور هرڅـه شـو قـيـمـتـه بې وزلان اخـتـه په غم
بې مـثـله ارزاني شـوه د سـرونو په هيـواد کې

خندا په شـــونډو وچه شـــوه ژړاده هره خـــوا
يو وير دی هر طرف ته د غـــمـــونو په هيـــواد کې

وطن ته مـــو راغلې خـــرابۍ دی رنگ په رنگ
خراب دی له بل هرشي کـور د زړونو په هيـواد کې

طبـيـب نه شتـه حـبـيب نه شتـه د زړونو د عـلاج
فـرياد شـو د غم ياد شـو د رنځـونو په هيـواد کې

حـافظه ! د حـيـرت په سـتـرگـو گـوره ورته تـه
داځـه بې غـيـرتي شـوه د ننگونو په هـيـواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چاته ورشم ترې قربان شم چاته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چاته تیر وختونه چاته یاد کړم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه ښکلی چمن شته
نه هغه خوارہ یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چاته څیرې گریوان یوسم چاته وژاړم په چغو
څوک ئې اورې څوک به ئې واورې چاته داد فریاد کړم
نپوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نپوهیږم
چا داهسې رنگ ته خوار کړم چا داهسې رنگ برباد کړم
د زړه عرشه ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنگ ناښاده چې ئې زه داسې ناښاد کړم
چې د غرو سینې سوری کړې خپلې وینې په کې توی کړې
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
گله ! مانه لاس بردارشه بل بلبل گوره په بڼ کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د ستم د اور بټۍ ئې آب دیده لکه پولاد کړم
١٣٧٤/٢/٢٠

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیاروکې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایروکې

د وحشت گریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه بږدم
د جنون جذبه مې شته لادې کمزورو شان پنجو کې

د وجود د غره هرپانړ مې انگازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انگیو په ناروکې

د لتهون شانه د سترگو په بنوکې پسې گرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمخوکې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترگو نه وم
ړا شه کینه گرانه مه ځه د باران په دې شیبو کې

د کنعان د گریوان اوښکې د لیدو سترگې پیدا کړه
د ښکلا یوسف روان دی د کاروان خړو گردو کې

گونگوسه ده په گلشن کې یو گل بل ته غوږ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلوکې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی گریوان تر په سپینو اوښکو
دالیدلې شمعې څه دي د پتنګ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغموکې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په وړمو کې

څو وداں د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیریو په اوردوکې

۱۳۷٤/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زور مې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش را څخه وړی مینې ستا

راز رغون مې شو د زړه په کرونده کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا

ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کړم په ډيرو منډو ستړی مینې ستا

هرې خواته مې چې بيايي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا

بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بيخي مړی مینې ستا

يوه زه نه يم چې يې هسې ټول او زول کړم
په دارنگ کړ ټول وگړی مینې ستا

د «حافظ» په سر ئې توري خاوري باد کړې
چې غماز کړو منځگړی مینې ستا

۱۳۷٤/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تيريږي
مينه کې کله پر بل چا تيريږي

عمر روان جوړه د باد څپه ده
لکه د نن هسې سبا تيريږي

ستا د وفا کيسه به پاتې وي تل
نه پاتې کيږي دا دنيا تيريږي

څو چې ځگر وربانديې نه کړي ستي
پروانه کله له رڼا تيريږي

پرتاديې يې سيوری قدر هم ونه شي
خير که پر ما هره بلا تيريږي

زما پر زړه بانديې به څه تيريږي
چې رقيان داستا پر خوا تيريږي

آزار به واخلي د حافظ د ميني
ستا له کوڅې چې بې‌نوا تيريږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوټۍ

د جانان د کور دیوه په بلیدو ده
دم ساعت د هجران شپه تیریدو ده
د پا میرد غره له څوکې به شي هسکه
پښتنه شمله مې بیا په جګیدو ده.
ارماني بلبله راشه ورنه ځار شه
د ارمان غوټۍ موسکۍ په غوړیدو ده
چې آزار یې دی زما د زړه اخیستی
زمانه سلګۍ وهي په ژړیدو ده
د ګود ر منګۍ بانه کړه ګلې راشه
ما زدیګر شو د لمر ستر ګه په لویدو ده
سمندر ورته زما د اوښکو جوړ شو
د رقیب د ژوند کښتۍ په ډوبیدو ده
چې به شپه د مینا نو په کې نه شوه
د هغه کلي کوڅه په ورانیدو ده
د بیلتون ترخې شیبې به مو خوږې کړي
د وصال خوږه ورمه په لګیدو ده
بیا به شي پکې تېپې د مینې مستې
عشقه! ستا ورانه دیره په جوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زرغاراتو کېدلي دي که نه دي
خوبرویان پرې لوبېدلي دي که نه دي
چې د وخت خزان شړلي و بهاره!
بلبلان بېرته راغلي دي که نه دي
د گلشن مالیاره وایه لتا ځار شم
سرې غوټې دې غوړېدلي دي که نه دي
د پسرلي په نشه مستو لیونیو
گریوانونه مو څیرلي دي که نه دي
چې به تل د بیلتانه په ژړا سرې وې
هغه سترگې خندېدلي دي که نه دي
هغه زړونه چې ویده د مرگ په خوب و
په سینو کې تخنېدلي دي که نه دي
کتارونه خړې زانې مهاجرې
په فضا کې نخښېدلي دي که نه دي
د رحمن له لاله زار حافظ خبر کړې
چې اورونه یې کرلي دي که نه دي

١٣٧٦/١/٢٠

جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به درځمه د ښو په څوکو
که جوړه لا روي ستا تر کوره د چړو په څوکو
قدم قدم کې مې د سترګو فرش هوار دی درته
ته چې له خیاله پرې را درومې د پښو په څوکو
یوه له درده ډکه څریکه مې په زړه شوه خپره
چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو
پام تیرمې نه وځې د سر او مخ په سپینو ډکو
واورې وریږي تل مو دام د لوړ غرو په څوکو
چغه د حق به پته نه کړم که په خوله مې راشي
ویروی څله ما منصور د غر غرو په څوکو
چې ایره کیږي چو په خوله اواز یې نه جګیږي
دا پتنګان دي چې سوزیږي د لمبو په څوکو
نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په ګلو
ستا د وربل عطر خپریږي د ورمو په څوکو

طبیبه! خیر که ملهم نه راوړې پټې نه راوړې
مالګې مې څله د ورو ې د پرهرو په څوکو

د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې
خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو

نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي
د ژوند بېړی مې توپاني شوه د څپو په څوکو

لکه غونچه د ناز له خوبه سترګې وغړوه
لړ درته ږدي د تندي خال د پلوشو په څوکو

له کومې وینې رنګ اخستی د چمن ګلونو
زړه د بلبل دی سوری شوی د اغزو په څوکو

زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف
ګرځي د مینې د حرم د منارو په څوکو

تراوسه مړندی په مینه کې ژوندی دی «حافظ»
غلبیل غلبیل سینه د عشق د مردکو په څوکو

۱۳۷۶//۲/۸

د ګلونو محفل

محفل ګل ساقي ګل رنګ په لاس کې جام ګل
ناز يې ګل مکيز يې ګل ادا خرام ګل
په کوم کور چې ګل واته ننواته کړي
دريې ګل ديوار يې ګل کوټه او بام ګل
چې ګل مخې ګل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وريږي صبح و شام ګل
مطرب ګل، سرود يې ګل نغمه يې ګل وي
شمع ګل، پروانه ګل پاخه او خام ګل
د رنځور د خال دانه ورلاندې کيږدي
چې د مخ لپاسه خور کړي زلفې دام ګل
د خوبۍ مثال يې نشته په عالم کې
رب جوړ کړی دی په خپل قدرت تمام ګل
ګل هغه چې يې صفت واړه د ګل وي
څوک به څه کړي هغه ګل چې وي په نام ګل
ګلرو خان چې سيل ته ووځي د ګلو

سرئې ښکته کړي په هر قدم او ګام ګل
يار مې ګل ريبار مې ګل زه ګل پرست يم
ځواب ګل ، وعده يې ګل ده هر پيغام ګل
خوله يې ګل ، سترګې يې ګل بار خويې ګل دي
چا لپاره يې ساتلي دي انعام ګل
ګل قاصده ! چې د ګلو ښارته درومې
ګل ته وړه زما له خوا دوعا سلام ګل
زه به ګل غوندې پرې ولې نه غوړېږم
خندا ګل موسکا ئې ګل هم يې کلام ګل
نېږوهېږم دا به فيض د کوم بهار وي
ستا د چم په باغ او بڼ کې وي مودام ګل
ګل بدنه ستا د سيمې ګل کښوکې
غوړيدلی دی د خاصو سره عام ګل
وريسې به خود ګلونه اقتدا کړي
مسجد ګل ، محراب يې ګل په کې امام ګل
د حافظ د زړه د ګل بلبله راشه
هر کلی ته دی ولاړ په احترام ګل

۱۳۷۶/۱۰/۱۹

کابل تايمني کور

د وصال شپه

د وصـــال شـــپــه ده ترســـحـــره ډيو بله پريږده
د ديدنونو بخـــتـــوره ډيوه بلــه پريږده

چي پتنگ وســـوزي بلبلي پرې نغـــمي ووايي
د زلفـــو كـــوركي مـــعطره ډيوه بلـه پريږده

زړه مې لانه دى پوره مـــوړ په نظاره د حـــسن
خواست مي قبـول كړه د زړه سره ډيوه بله پريږده

چي درته وكـــړمـــه يوڅـــو د دلداري خـــبرې
زما خـــيـــالي ښكلي دلبـــره ډيوه بله پريږده

ستـــا د ښكلا افـــسانه ورو په ورواوږد يږي پسې
د ټولو ښكلو مـــخـــوره ډيوه بله پريږده

لوگي اوگي به كـړم لتـانه سـپـيلني د سـترگـو
الـلـه دې مـكـړه لـه نـظره ډيـوه بـلـه پـريـږده

مـاوې چي زه به لنډوم درته د عـــشق غـــمـــونه
داكـيـسـه نه شـوه مـخـتـصـره ډيوه بله پريږده

چي په محراب د وروځـو ستـا د سجدو وار نشته دى
د قـــدر شـــپـــه ده رادبره ډيوه بلـه پريږده

كـه لږ تيـاره شـوه درندانو بد مـسـتي به گـوره
د بزم مـيـره مـعـتـبـره ډيوه بلـه پريږده

مـقـام د حـال كي تل د قـال ژبه گـونگي پاتې وي
د خـوار «حـافـظ» په حـال خـبـره ډيوه بله پريږده

١٣٧٦/١١/٢

حيات آباد پيښور

په دې دنیا جنت

وروستی وخت وروستی دیدن دی که راځي

ګرانه وخت د ځنکدن دی که راځي

په ځیر ځیر ستا د راتلو لارې ته ګوري

سترګې سترګې مې بدن دی که راځي

چې په ګلو به ئې شورو د بلبلو

اوس خزان هغه چمن دی که راځي

چې به شول په کې د مینې مجلسونه

تس نس هغه انجمن دی که راځي

بې لتا مې داسې حال دی که یې پوښتې

په سره اور کې کړیدن دی که راځي

چې به ما پردې دنیا جنت بللو

دوزخ شوی مې وطن دی که راځي

۱۳۷٦/۱۲/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور قله

د دنیا غمونه سیند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هو کړه
چې د عشق د بندګۍ طوق دې روزي شي
د فاختې غوندې ځان سترې په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول یګانه رب کړي
د خپل زړه په وینو تل تازه وضوّ کړه
د غماز د بدو سترګو که ځان ژغورې
څلور قله هر سبا د رباندې پوّ کړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنیا د زړې کونډې په مخ تو کړه
چې جهان یې په حیرت تللی ښکلا ته
د سر لاندّ د هغې ښکلې هو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړې ترلاسه
نو د اوښکو په دریاب کې ځان ماهو کړه
نفس شیطان د رپسې ګرځي خبردار شه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسأ راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه

۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمني کابل

پیوکی

عشقه پسرلی شوم ورنډی دی کړم
ښه شیبه باران یم شرنډی دی کړم
خال دې د ابرو په منځ کې کیښودم
غشی شوم لینده کې شغنډی دی کړم
مړوم په سلګی د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کړم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کړم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدي کړم رپندی دی کړم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغر شه د غرونو ترهندی دی کړم
واړه کرامات د حسن خپل ګنه
شوم هغه زیارت چې رسندی دی کړم
تور د تورو زلفو دې راپورې شو
توریې چې وي بخت هغه تندی دی کړم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُنډی دی کړم
تل به دې حافظ د ښکلا پاتې شم
ګلې! که پیوکی کې ځونډې دی کړم
۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترګو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مینې اُمیدونه چپه نه کړې
راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د دیدن راوړه خو وږونه چپه نه کړې
ترهغو به یوپل له میکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړې
د ډیرو ککرې به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړې
د حُسن چنګیزي لښکره بویه احتیاط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې
فرهاده! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پربل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې
امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړې
حافظ به درته ووایي اتل د عشق په څه
که چیرته د اغیارو سنګرونه چپه نه کړې
۱۳۷۷/۱۱/۱۳
کابل تا یمني کور

د لمر لمنه

مازديگر دی ځمه لار دگودر نيسم
د پيغور د تورو وار ته ئې سر نيسم

زما ژوند دې ورنه ځارشي چې خوښيږي
د بنوغشي يې تول په ټټر نيسم

که ولې د شودوشاتو کې راسمي
شنډه ونه شومه کله ثمر نيسم

چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
نن سبا ورته د ميني اثر نيسم

د لاويز عطر به راوړي ستا د زلفو
ستا د سيمې له نسيمه خبر نيسم

چې دې خيال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
«گويا داچې په پنبه کې شرر نيسم»

چې يې بيل نشم د حسن له مرکزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نيسم

زړه مې تور د تورو شپو تورو تيارو کړ
د رڼا د راتلو لار د سحر نيسم

خوږ ځواب قاصد راوړی دی له ياره
چې حافظ په مخرم کې اختر نيسم

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شـو تور د تورو سـتـرګـو
هله پوه شـومـه په زور د تورو سـتـرګـو
د هوسۍ په شـان به ئې خـوب په مـیـېـرتون وي
پاتې مـه شـه په چا پور د تورو سـتـرګـو
د بنـو نیـزوکې زړه وړی له ګـوګلـه
د نظر په براق سـپـور د تورو سـتـرګـو
تـاریـکو کې د ژونـدون اوبـه مـونـدے شي
کـه ځـای راکړی یار په کـور د تورو سـتـرګـو
د رنځـوپه ځـیـربـه دوړه ایره پایي
چې کـوم زړه سـوی په اور د تورو سـتـرګـو
«په کې صـیـد کـړي د حـرم د غـزالانو»
د نظر دام چې کـړي خـور د تورو سـتـرګـو
ورغ تـر ورځـې ئـې بـازار پـسـې تـودیـږي
صـفت نه کـوومـه نور د تورو سـتـرګـو
زه «حـافـظ» چې د ښکـلا په بازار راغـلم
په کې جـوړ ؤ عـجب شـور د تورو سـتـرګـو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حُسن عرش

د بندګی کړی مې غوړ کې شوه غلام وختم
د حسن میره بخت مې ګوره ستا په نام وختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه ګام وختم
د عشق کلال خپله پجه کې راته ځای رانه کړ
په اور د مینی کې لاپوخ نه یمه خام وختم
له هرې خوا رابانديې راغلې د تیارو لښکرې
د سبا ستوری وم بې وخته په ماښام وختم
رانه اداب د محفل هیرشو ساقي عفوه غواړم
له ډېرې بېړې وارخطأ په سر د جام وختم
کامیابي مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازموینه کې د مینې چې ناکام وختم
داچې له غیرې مې د عطرو قافلې بارېږي
لکه پروته دې د قد په ګل اندام وختم
غمازه! ستا د بدو سترګو د محک په قیاس
د یار حضور کې شوم سره زر عیار تمام وختم
چې اقتدأ مې په محراب د کږو وروځو وکړه
«حافظ» د مینې مقتدي ومه امام وختم
۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانګۍ چینه

په لتــه بند د زړه مې کــډې د جــانان تیــریږي
ځي د ایلبند په لور کــتــار اوښان تیــریږي
توري کـــیـــږدۍ د دانه ګۍ په چینه ودریدې
د اوبو ژۍ په اوږو ایښې ګلرخـــان تیـــریږي
ورته ریښې ریښې ګـریوان د مـجنون لاره نیـسي
د سـحـر خـوږه کې لیـلا راغله کـاروان تیـریږي
سـبـا بلبلو په نغـمـو کې داسې ویلې سـره
ښکلي بهـاردۍ زاروان سـپـیـره خـزان تیـریږي
عـشـقـه ! له دې نه به هم بله مـرتبـه وي لوړه
چې د مـیـږي په کـور د حـسن سلیـمـان تیـریږي
داخـــو نیـــولی د ښکلا ودیو وګل په سـرو
هسې په څنګ چې ترې د حـسن پتنګان تیـریږي
غـمـازه ! ته ترې څـه خـبـر یې ته پرې نه یې سوی
کـومـه لمبـه چې د بیلتـون زمـا په ځـان تیـریږي
کـچکول د سـتـرګـو کې ورواچوه خـیـرات د دیدن
ګلې ! کـوڅـه کې دې د مـینې ملنګان تیـریږي
د خدای کـلام کې ورته څـه ښکلې کـیـسـه جوړیده
څوک څه خبر چې څه کوهې کې د کنعان تیریږي
څوک یې په کـانو ولي څوک یې مـسخرې پرې کـوي
« حافظ » په دغه مالت بیـا څیرې ګریوان تیـریږي
۱۳۷۷/۳/۱۳

گنديري گلونه

د حسن گل ته دې حيران ولاړ هک پک گلونه
چيرته گلاب گلونه چيرته د زمبک گلونه

گلې ! چې ته به پرې راځې لکه ورمه د گلو
شه هغه ځمکه هرقدم څپک څپک گلونه

چې تش ښکالو دې د ښکلا ورته په غوږ کړه نسيم
له هرې خوا درته په بڼ کې شو راڅک گلونه

ريباره ! تاوې يار به راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شو د سترگو مردمک گلونه

د که ځولې د روږم وربل ته د سپين غره له گلو
څه گنديري گلونه ښکلي څه منبکک گلونه

څه ځکې حسن درکړی پاک الله دی درته
ستا د گل مخ سره پيدا کړي لانمک گلونه

داخو بورا دی چې د ژوند کور ئې غونچې د گلو
کله ليدای په رڼا ورځ شي شوپرک گلونه

حافظ چې ستا د حسن باغ ته هر سحر درومي
کره کوي په کې د سترگو په محک گلونه

۱۳۷۸

د حُسن باران

يو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانگو کې دې ورک او به او به شوم
روڼ ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجگېدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنون نه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ داسکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
ښکلا د طبیعت به کړه هردم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکۍ کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وړمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته گورې داسې نه ووم
تنې غوندې د ښکلو په گریوان کې به مې شپه وه
۱۳۷۸ / ۲ / ۲۴

د سبا ستوری

د تورو سترګو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شو د زړه بدر مې د تندر په حال
نن یې چې ټول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانۍ ګډوری
زه لر ولاړوم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر یو غبرګ مې راغبرګیږي په غوږ
لکه انګی په غبرګې غرو اخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووایم
تاچې د مینې په هنر واخبستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمني کور

د پنجرې دروازې

تـه چې لاړې زه دې پـریـښـــــــــودم یـوازې
را پـه مخ شـــوې د دنیـــا د مخ نـاســازې
بلبل وار د گل پـه هجـــر شـــور فـــریاد کـــړم
د پـنجـــــرې دروازې نـه شـــــوې راتـه وازې
دې مـــالت کې زړه ســـوی نشــتـــه پـه ویرژنو
ستـــا کـــوڅې تـه مې راځي اوښکې آسـتـــازې
پـام چې مخ دې ښکاره نـه کـــړې د ســـالونـه
پیـــدا شـــوې بدې ســـترگې نظربازې
ښـا پیـــری د چین مـــا چین مې هم کـــتلې
ستـــا پـه څـیـــرنشـــتـــه اوږدې زلفې درازې
حـــیـــرانیـــږم دې دســـتـــور د زمـــانې تـه
چې پـه مـــینـه اشـــارې بـولي غـــمـــازې
«حـــافظ» پـوه شـــومـــه پـه راز د دواړو کـــونو
چې مې ســترگې ستـــا د ســترگو شـوې همـرازې

۱۳۷۸/۲/۲۸

کابل تایمني کور

د ځواني مرگی منگی

په چغو او په کوکو دې په وروژړیدم
په لړ وژړیدم او هم په بر وژړیدم

قربان دې له درباره شم دربان مې شو مانع
حضورته دې درتلی نشم بهر وژړیدم

بلبل سره د مینې په دستور کې یم شریک
د گل په پانه پرخه د سحر وژړیدم

دنیا راسره ژاړي خو یو یار راسره نه
نغمه د منات رباب شوم په هنر وژړیدم

د حُسن مازدیگر مې کړو په خپلو اوښکو ډوب
منگی د ځواني مرگې په گودر وژړیدم

راوړې مې له سپین غره ځولۍ تشه د مراد
په خرو خړوغرونو د خیبر وژړیدم

هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅو مره که په مخکې د دلبر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منگی

بیگاه په خوب کې مې دلبر په غېږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ

اوس د خپل سر په قدر یاره پوهېدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ

د ګلو تاج به مې ګېنلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ

د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بېدله کړمه
دادې په سترګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ

ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ

وخته د خاورو سره خاورې شوه د مجنونو مېره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ

ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ

«حافظ» به تهوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پـــریـــوتم د زړه لـــه زوره پـــریـــوتم
عـشـقـه ! ستـا له مـستـه شـوره پریوتم

لږ د لونـګیـن نـه دي خطا شــــومــــه
لاس راکـــوه هـلـه ګـــوره پـریـوتم

حُـسنه ! سـتـا د خـیـال د دنګو غـرو پـه لار
بـرنـشـم خــــتـی نـسـکـوره پـریـوتم

شــور فــریاد مې واوره د جنون د ښـتـې
ســتـــا پـه لمن څــه بې کــوره پریوتم

راکـــړه د کـــرم امـــســا چې پـورتـه شم
راشـــه ای زمـــا غـــمـــخـــوره پـریوتم

تور د سـتـرګـو سـپـین مې سـتـا پـه یادو شـوې
ایٔ زمـــا د ســتـــرګـــو توره پـریـوتم

جـوړچې د حـافظ د عـشق جـهـان نـه شـو
دا دنـیـا کـــړه ورانــه نـوره پـریـوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترګو مسیحا

کــــه داغــــونه مې د زړه ګــــورې راځـــــه
آینه کې ځــــان ته څــــه ګــــورې راځــــه

روح مې تللی ســــتــــا د یادو هدیرې ته
کــــه مــــا خــــوار غــــریب ته ښــــه ګــــورې راځــــه

چې باران د پشــــه کــــال ورته حــــیــــران دی
کــــه د اوښکو وریده ګــــورې راځــــه

دود یې خــــیــــږي ایرې کــــیــــږي پتنګان دي
په دیوه کــــه ســــوزیده ګــــورې راځــــه

شــــهــــادت یې مــــبــــارک شــــه ســــتــــا د ســــتــــرګــــو
په زړه خښ دې کــــه بانه ګــــورې راځــــه

لاس دې راکــــړه ســــتــــرګې پټې کــــړه بیــــا ګــــوره
کــــه ترعــــرشــــه رســــیــــده ګــــورې راځــــه

ســــتــــا د شــــونډو خــــوږلني ده پرې غــــالــــبــــه
خــــیــــر کــــه ســــتــــرګــــو کې ترخــــه ګــــورې راځــــه

ســــتــــا د ســــتــــرګــــو مــــســــیــــحــــا ته پــــه کــــاته دي
کــــه د عــــشــــق په تبــــه مــــړه ګــــورې راځــــه

کــــه قــــبــــوله مې دُعــــاشي ګــــرانه یاره
بــــده ورځ پــــه ژونــــد و مــــه ګــــورې راځــــه

۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځورې ته

چې دې وچو سپيرو شونډو ته نظر کړم
ګلې وايه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وينې مې در کړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په سترګو
نو ګريوان له غمه زه په اوښکو تر کړم
که د مرګ پرښته چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ور کړم
که ته نه يې راز به ستا د مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نا معلومه در د دې خورې د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وايم
زه دې څنګه په ژوندونې در په در کړم
که ډيوه ستا د جمال شي چيرته بله
د پتنګ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان ورې ګورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د گلو کر

د گلو کـــرته مې د ربو له چې گـــلان وکـــرو
څــو امـــيلونه چې په غـــاړه د جـــانان وكـــرو
خيردى كه كال سوكړه راغلى اسمان زړه كلك كړي
د زړونـو للمـــــه به د اوښكو په باران وكـــرو
چې د توپان د ليـــونو مـــوجـــونه ونه ډارشي
د قـــوبچى به په څـــپـــوكې د گـــريوان وكـــرو
كټ او پيـــروني به ترې جـــوړشي تلې هم ورســره
راشـه د اوښكو يوڅـو ستوري په اسمـان وكـرو
گـوندې دمـه ئې شي په سيـوري څوبې دمـه زړونه
د رحم زړي به په زړه كې د انـــــــان وكـــرو
چې ډ ک خـمـــان راته ولاړوي د كـــاله په غـــولي
يوڅـــوتا كـــونه به په كـوركې د مـــغـــان وكـــرو
يولاله زار به ورنه جـــوړشي د بهـــار په مـــوسم
د زړه ډاغـــونه كـــه د عـــشق په بيـــابان وكـــرو
چې د راتلو هرپل ئې ســـتـــرگـــوته دا ويـاړ وښـبي
حـــافظه راشـــه چې په لاركې ئې چشـــمـــان وكـــرو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروځو خال ئې غلچکی د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي

حُسنه ! ځلادې یو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې گلونه پرې وارې وهي

ساعت گړی ته مې د عمر تغر تول وگنه
د ژوندون پانگه مې غمونه وار په وارې وهي

ځمکه فضا د بیلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چیغارې وهي

چیرته سیلاب او چیرته توی چې په گریوان بهیږي
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي

د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاږه بانه دې شیبه دم په کې نوکارې وهي

زاري جگی‌دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بیا د کومې یوې خوارې وهي

چې یې له سترگونه د ستورو تنبتولی دی خوب
دا خو حافظ کړیکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وريځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د بڼلې تيره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تياروپه غيږ کې پوره ، وځبيښلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګين بازار ئې د همزولو په ګودرکې جوړکړ
د نجونو ميره چې له کوره مازديګر ووته

چې د بڼو نيزې ئې ما پلو راواړولې
ماوې سينې ځنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو مسا پرشو پسې
بدرۍ د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو سترګو اثر دومره زيات شو
ستا بد مستۍ شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبرنه شوې بنا پيرۍ وه په هنر ووته

١٣٧٨/٦/١٧

PROPERTY OF ACKU

مات ستوري

دچا دمــــينې دیادونو قـــافلو ســـره ځم
ســحره ! ستــا دمـاتو ستــور و بدرگــو سره ځم

یوه شيــبه نيـمــه به یم دمـه دیار په رخســار
لکه شــبنم په گل د نمر د راخـتـــو ســره ځم

د ســفـــر غـــوټې مې تړلې داشنا کلي ته
ځم روانيــــږم دبلبلو د نغـــمـــو ســـره ځم

لکه دشــمــعې بلووم په سـر لمبــه دمــينې
تورې تيـــارې رڼا کــووم‌ـــه دډیوو ســـره ځم

دخـــوښۍ ناوې مې یوه په کـــور دننه نه شـــوه
زه به ترڅـــو ددې نيـــمــزالوجنازو ســره ځم

کــه راپخـــلا مـرور یار شي په مـوسکاشي راتـه
دخپلو تړمـــو تړمـــو اوښکو دجـرگـــو سره ځم

ماليــاره ! پام سترگې درنې نه کړې گلچين نه یمه
وږمــه وږمـــه یمــه روانه دغـــونچـــو ســـره ځم

حافظ (حافظ) يم پاتې شوی حسنه ! ستا په درگاه
کــه چيــرته ځم حــسنه ! هم ستـــا په اشـارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنگین ماښام

حسن دې ښکلا ده څه رنګین غونډې ماښام دی
وګوره آسمان ته د سپوږمۍ یې لاس کې جام دی

ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښا پیرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خیام دی

هرې خواته دلته کې تسبیح د پرښتو راځي
وینم په حساب کیږي سجود دی که قیام دی

پیري په سپېړسیو د کنعان د حسن ګل پیري
خدایه دا د حسن څه وړیا شانتې لیلام دی

تل چې ترې د مینې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی

ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په لیمو مني
تا ښایست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی

ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نیت کوه
صف و روځې بانه یې مقتدیان خال یې امام دی.

پوخ یې کړ لا پوخ نه دی حافظ په اور د مینې کې
اوس هم لا په سپېنه زړه ستا په مینه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

DERA

د شاعر چاپ شوي آثار :

۱- دنغمو کاروان (دشعرو نو ټولو نه) ۱۳۵۶ کال .

۲- دشمشاد له هسکې څوکې (دشعرو نو ټولګه) ۱۳۶۲ کال .

۳- ستا دچم ګلونه (د غزاو ټولګه) ۱۳۶۵ کال .

٤- تاترې (دنظمو نو ټولګه) ۱۳۶۶ کال .

۵- دردونه او تکلونه (دشعرونو ټولګه) ۱۳۶۹ کال .

٦- مات ستوري (همدا ټولګه) ۱۳۷۸ کال .

۷- د اتم ټولګي لپاره د تاریخ ژباړه ۱۳٤۲ .

دشاعر ناچاپ آثار :

۱- دباچا خان په باب نظمونه .

۲- دسولې په باب نظمونه .

۳- زما ترانې د (زرو په شا و خواکې) دتصنیفونو ټولګه .

٤- دنړۍ د ادبیاتو دشاهکارو نوکیسې (ژباړه).

۵- دنړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .

٦- د غزلو یوه ټولګه .

۷- دحق پتنګان : دیني لیکنې چې وخت په وخت د راډیو له لارې خپرې شوې دي

۸- سهارنۍ نذرانې : دیني لیکنې ، د راډیو لپاره .

۹- دلنډو کیسو یوه ټولګه .

۱۰- ویرینې اوستاینې نظمونه .

PROPERTY OF ARIC Established 1990

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړې آثار

۱ - خیـرې کړېوان، عبدالوهـاب سـرتېر.
۲ - سیندونه هـم مـري، اسـحاق ننګیـال.
۳ - پښتانـه (پټانـز)، اولـف کـارو.
۴ - دویمـه سـقاوي، سمسـورافغان.
۵ - په افغانسـتان کې تـوپـان، غـوث خیـبري.
۶ - د شـملې پـېړۍ تـر نمـایي د افغانسـتان د بـهرنیو اړیکـو تاریخ، لوډیـك آډمیـك.
۷ - پـه افغانسـتان کـې ربـتیـا څه تـېرېدل؟ الکسـاندر مـایوروف.
۸ - د سـیند پـر غـاړه، حبیـب الله زړه سـواند شـینواری.
۹ - ګام پر ګام له خوشـال سره، محمـد آصف صمیم.
۱۰ - مـات سـتوري، نصـر الله حـافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني

VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER AFGHANISCHEN KULTUR E.V

د خپرونو لړ (۱۰)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library